

သင်္ဃိလူ
နုးညံ့ စိတ်ထား နှလုံးသား

Jan-Philipp Sendker

ပထမပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

ကျွန်မဘဝ လားရာလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားခဲ့သည့်နေ့...၊ ထိုနေ့မနက်က ကောင်းကင်သည် ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်အောင် ကြည်လင် ပြာလဲ့နေခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတော်နေ့ မတိုင်မီ တစ်ပတ်အလို လတ်ဆတ်အေးမြသည့် သောကြာနေ့။ ဒါကို ကြိုမမြင်ရကောင်းလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့သြမိသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုများ မသိခဲ့ရပါလိမ့်။ ဒီလောက် သိသာလှသည့် ဖြစ်ရပ်ကြီးကို ဘာကြောင့်များ သတိမထားမိခဲ့ပါလိမ့်။ အံ့သြမှ င်တက်ရမှာ ကို မုန်းလှသည့် ကျွန်မ၊ အစည်းအဝေးတိုင်း၊ အပျော်ခရီး အပါအဝင် ခရီးစဉ်တိုင်း၊ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ညစာစားသည့်ကိစ္စပါမကျန် အသေးစိတ် ပြင်ဆင်စီမံတတ်သည့် ကျွန်မ ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာအခွင့်အရေးမှ မပေးတတ်သည့် ကျွန်မသည် မမျှော်လင့်တာကို ကြုံရသည့်ကိစ္စကို သည်းမခံနိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲဆိုသည့် ကိစ္စမျိုးက ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ မဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့။

အေမီကတော့ ဒီကိစ္စမှာ တခြားကိစ္စတွေလိုပင် ရှေ့ပြေးနိမိတ်လက္ခဏာတွေ ရှိကိုရှိရမည်ဟု ငြင်းသည် ။ အင်း.. ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မပေါ့လေ။ ကျွန်မတို့ က နိစ္စဓူဝ နေ့စဉ်ဘဝထဲ ရာသက်ပန် အကျဉ်းစံနေရသူတွေ ဆိုတော့ ဒီနိမိတ်လက္ခဏာတွေကို ကြည့်ရကောင်းမှန်း

မသိ၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေပုံပင်။

သူ့အလိုအရတော့ ကျွန်မတို့ တစ်ဦးချင်းဆီမှာ ကိုယ်ပိုင်ပြဿနာ၊ ကိုယ်ပိုင်လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီရှိကြပြီး ထိုကိစ္စများကို ဖြေရှင်းနေခြင်းသည် ကျွန်မတို့ ၏ ဘဝပေးတာဝန်သာတဲ့ ။ အမြဲ အောင်မြင်နိုင်သူ မရှိပေမယ့် ဘယ်လောက်ရှည်မှန်း မသိ၊ ဘယ်ကို ဦးတည်မှန်း မသိသည့် ဒီလမ်းကြောင်းကိုတော့ ကိုယ်စီကိုယ်လဲ လိုက်ကြရတာပါပဲတဲ့ ။

ကျွန်မကတော့ သံသယနွံထဲ နစ်နေခဲ့သည် ။ အေမီယုံကြည်ချက်နှင့် ကျွန်မ ယုံကြည်ချက်က မတူ ကွဲပြားသည် ကိုး။ ဒီလို ပြောသည့်အတွက် ဤကိစ္စမှာ သူ့ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်မ မမြင်တာ မဟုတ်ပါ။ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ သူ့ဆိုလိုချင်သည် ကို သိပါ၏။ သို့သော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် လတွေတုန်းက ခုလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်တော့မည် ဆိုလျှင် ကျွန်မ အမြဲလိုလို တင်ကြိုသိနိုင်ခဲ့သည် ။ အင်းလေ.. အတွင်းစိတ်သန္တာန်ကို အမြဲ အာရုံစိုက် ကြည့်နေနိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်အချိန်ပေးနိုင်မှာ လဲ။ အတိတ်နိမိတ် အရိပ်လက္ခဏာတွေကို အမြဲဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲလေ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ခုခု ချွတ်ချော် ပြောင်းလဲခြင်းဟာ စိတ်အာရုံဟန် ချက်တိမ်းစောင်းလွဲမှားမှုရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာလို့ ယူဆကြသူတွေထဲမှာ ကျွန်မ မပါ။ဘယ်တုန်းကမှ မပါခဲ့။ လည်ပင်းမှာ အနီစက်လေးတွေ ပေါ်လာခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုအစက်ကလေးတွေက ရက်ပိုင်းအတွင်း ကြီးထွားလာပြီး နာကျင် ပူလောင်နေခဲ့သည် ။ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ အဆိုပါ အစက်များ ၏ သရုပ်သကန်ကို မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ကြ။ သုံး လေးပတ်နေတော့ ထိုအစက်များ သည် ပေါ်လာတုန်းကလိုပင် ရုတ်တရက် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည် ။ ဒါဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်မဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေ နားရွက်တွေ နီရဲနေတတ်သည် ။

တစ်ခါတလေ ညဘက် အိပ်မပျော်၊ ဘာကြောင့်မဆို ဖြစ်နိုင်တာပါပဲလေ

။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်မရှည်ခြင်းတို့ သည် အဆန်းတော့မဟုတ်၊ အလုပ်ထဲမှာ အမြဲ ကြုံရတတ်သည့် အရာတွေသာပါ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလောက်တော့ ပေးဆပ်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် အထူးတလည် ညည်းညူနေ၍ လည်း အကျိုးမထူး။

စာက ကျွန်မ စားပွဲပေါ်မှာ ။ ခုခေတ် ဘယ်သူမှ မသုံးတော့သည့် တွန့်တွန့်ကြေကြေ လေယာဉ်စာအိတ် မိုးပြာရောင်လေးထဲက စာ။ သူ့လက်ရေးကို မြင်တာနှင့် ကျွန်မ မှတ်မိပါသည် ။ ဒီလို စာလုံးတွေကို သပ်ရပ်သေချာစွာရေးသူ ဘယ်သူမှ မရှိ။ စာတစ်လုံးချင်းကို အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခု ဖန်တီးသလိုသူ ရေးသည် ။ လိုင်းအဆွဲအငင်တွေကို တရုတ်လက်ရေးလှသမားတွေလောက်ကို သူ အားထုတ်သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း စာတစ်လုံးချင်းစီက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုလိုပင်။ စာလုံး စိပ်စိပ်ကလေးတွေနှင့် နှစ်မျက်နှာပြည့် ရေးထားသည့် စာထဲက စာလုံးတိုင်း၊ စာကြောင်းတိုင်း၊ စာပိုဒ်တိုင်းဟာ မေတ္တာဖြင့် စီခြယ်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် စာရှင်၏ သဝဏ်လွှာပါးခံရသူ ကာယကံရှင်အဖို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရတနာ စီခြယ်ထားသည့် စာ။

စာအိတ်ပေါ်မှာ တော့ အမေရိကန် စာတိုက်တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်လျက် ။ သူ တိုးရစ်တစ်ယောက်ယောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ပါးလိုက်ပုံပေါ်သည် ။ အမြန်ဆုံးနှင့် စိတ်အချရဆုံး စာပါးနည်းပေါ့။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။ နောက်နှစ်မိနစ်ဆို နောက်ထပ် အစည်းအဝေး စရတော့မည်။ သို့သော် စာကို ဖတ်ချင်လိုက်တာမှ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရအောင် ဖြစ်နေသည် ။ စာရွက်ကို ဖြန့်ကာ ဖတ်မည် ကြံတုန်းမှာ

တံခါးခေါက်သံကျယ်ကြီးကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရသည် ။ တံခါးဝမှာ မူလီဂမ် ရပ်နေသည် ။ ထွားကျိုင်းသန်စွမ်းလှသည့် မူလီဂမ်သည် တံခါးမှာ နေရာအပြည့် ယူထားသည် ။ မြန်မာပြည်က အစ်ကိုကြီးထံမှ စာရသည့်အတွက် သူ့ကို ခဏလေးစောင့်ဖို့ ပြောရန် စိတ်ကူးနေတုန်း သူက ပြီးတုံးတုံးနှင့် သူ့လက်ပတ်နာရီကို လက်ထိပ်နှင့် တတောက်တောက် ခေါက်ပြနေလေပြီ။ မတတ်နိုင်၊ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည် ။ ဆိုင်မွန်နှင့် ကွန်းစ်ရှေ့နေရုံးမှာ မူလီဂမ်က အထက်မြက်ဆုံးရှေ့နေ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် လက်ရေးက ဖတ်မရအောင် ဆိုးရွားလှသဖြင့် အင်မတန် လက်ရေးလှသည့် စာတစ်စောင်အပေါ် နားလည်နိုင်စရာ အကြောင်းတစ်စက်မျှ မရှိ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ အစည်းအဝေးခန်းက လူစုံနေပြီ။ ကျွန်မကို စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကော်ဖီနဲ့တွေ ကြိုငှ်လှိုင်နေသည့် အစည်းအဝေးခန်းသည် အသီးသီး နေရာယူပြီးကြသည့်အခါ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွားခဲ့သည် ။ နောက်လာမည့် အပတ်များမှာ ကျွန်မတို့ ရှေ့နေရုံးအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အမှုသည် ၏ အမှုအတွက် ပြင်ကြ ဆင်ကြရတော့မည်။ အမှုကတော့ သပွတ်အူထက် ရှုပ်သည် ။ မူပိုင်ခွင့်ကိစ္စတွေ၊ အမေရိကနှင့် တရုတ်က တရားမဝင် ပစ္စည်းအတုတွေ၊ လူသန်းရာပေါင်းများ စွာ၏ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ ဒီအမှုကြီးအတွက် အချိန်က အဓိက ဖြစ်သည် ။

မူလီဂမ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောသော်လည်း သူ့နက်ကျောကျော အသံက တစ်ခန်းလုံး လွှမ်းနေသည် ။ သူ့စကား သုံး လေးခွန်း နားထောင်အပြီး ကျွန်မ အာရုံလွင့်သွားသည် ။ သူ့စကားလုံးတွေကို အာရုံစိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်မ စိတ်ကို အခန်းတွင်းမှ တွန်းထုတ်နေသည် ။ တရားစွဲခြင်း၊ တန်ပြန်တရားစွဲခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ဤ

လောကနှင့် ဝေးရာ ဝေးရာဆီသို့။

စိတ်က မြန်မာပြည်မှ အစ်ကိုကြီးဆီ ရောက်သွားသည် ။ ချက်ချင်းပဲ သူ ကျွန်မရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည် ။ ကလောက ခနော်ခနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ သူနှင့် ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်သတိရသည် ။ ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေပြီး ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမပါ အနားရောက်လာပုံ၊ အဝါဘက်လှနေသည့် သူ့ရှုပ်ဖြူ အကွက်မပေါ်သည့် ပုဆိုးနှင့် နှမ်းဖပ်ဖပ် ရော်ဘာဖိနပ်တွေ။ သူ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ သံသယဝင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း အမှန်တကယ် တည်ရှိနေခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ အဖေတူ အမေကဲ့ အစ်ကိုကြီးလေ။

စစချင်းမှာ ကျွန်မ သူ့ကို တူးတူးခါးခါး ဖြစ်မိသည် ။ ဖုန်းတောင်းစား ယာစကာတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့မိသည် ။

ကျွန်မ စားပွဲမှာ လာထိုင်ပြီး ကျွန်မကို မေးလိုက်သည့် ‘မင်း အချစ်ကို ယုံကြည်လား ဂျူလီယာ’ ဆိုသည့် သူ့အသံကို ကနွေထိ ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးသည် ။ ထိုမေးခွန်းကို ဖြေဆိုဖို့ အချိန်သည် ရပ်တန့်ပေးနေသလိုလို၊ ကျွန်မ၏ သံသယအပြည့်ဖြင့် ပြက်ရယ်ပြုမှုတွေကို သူ မဖြုဲခဲ့။ အစ်ကိုကြီးသည် သည်းခံလွန်းလှသည် ပင်။

အသိဉာဏ်ပညာမူပိုင်ခွင့် တန်ဖိုးအကြောင်း မူလီဂမ် ပြောနေချိန်မှ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး၏ စကားတွေကို တစ်လုံးချင်း ပြန်အမှတ်ရနေခဲ့သည် ။ ကျွန်မ ရယ်ပွဲဖွဲ့တာတွေကို လျစ်လျူရှုရင်း ‘ကျုပ် အတည်ပြောနေတာ’ အစချီ၍ သူ ဒီလို ပြောခဲ့သေးသည် ကော။

‘အင်း... ခု ကျုပ်ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဆန္ဒရမ္မက် မိုးလောက်တက်ပြီး စိတ်ဇောအဟု န် သိမ့်သိမ့်တုန်လို့ ချစ်သူကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် မရရင်ဖြင့် ကြက်နာကြီး လည်လိမ်သလို ပူဆွေးသောက ဗျာ

ပါဒတွေနဲ့ ရစ်သိုင်း မှိုင်းညို့နေတဲ့ အချစ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ် ပြောတဲ့ အချစ်က မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသူကို အမြင်အာရုံ ပြန်လည်ဆောင်ယူပေးနိုင်တဲ့ ၊ အကြောက်တရားထက် အဆမတန် ပိုမို အားကောင်းပြင်းထန်တဲ့ ၊ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ဝင်သက်နဲ့ အတူ သယ်ဆောင်လာတဲ့ ၊ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်စမြဲဆိုတဲ့ လောကနိယာမကို စိန်ခေါ်ဖိဆန်တဲ့ ၊ အနားသတ်ရယ်လို့ မည်မည်ရရ မရှိတဲ့ အတ္တစိတ်နဲ့ သေခြင်းတရားကို ကျော်လွှားအောင်နိုင်လောက်အောင် မြင့်မြတ်လှပ တင့်တယ်လှတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားပါ’

ဟင့်အင်း.. ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဖြေခဲ့မိသည် ။ ဒီလိုအချစ်မျိုးကို ယုံလည်း မယုံ၊ သိလည်း မသိချင်၊ ရှိရှိ မရှိရှိ စိတ်မဝင်စား ဟူ၍ ပေါ့။

ကျွန်မ အမှားကြီး မှားခဲ့ကြောင်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အစ်ကိုကြီးဦးဘက ကျွန်မကို ထင်ထင်လင်းလင်း ပြသွားခဲ့သည် ။ ခု ဆယ်နှစ် ကြာပြီးသည့် အချိန်မှာ ရော့။ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသူ ရှင်းရှင်းကြီး မြင်လာအောင် အလင်းဆောင်ပေးနိုင်သည့် အချစ်ကို ခုရော ကျွန်မ ယုံနိုင်ခဲ့ပြီလား။ ကိုယ်ကျိုးအတ္တကို အောင်မြင်စွာ စွန့်ပယ်သတ်နိုင်ခဲ့သည့် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အကြောင်းကို ဒီရုံးကလူတွေ ယုံအောင် ကျွန်မ ပြောနိုင်မည်လား။ သူတို့ ရယ်ရလွန်းသဖြင့် သေကုန်ကြလိမ့်မည်။

“ဒီနှစ်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအမှု ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ...”

မူလိဂမ်က အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောနေတုန်း။ ကျွန်မ တတ်စွမ်းသရွေ့ အာရုံစိုက်ထားပေမယ့် အတွေးတွေက လှိုင်းပုတ်ခံရသော သစ်တိုသစ်စတွေလို ဦးတည်ရာမရှိ ရှေ့တိုးနောက်ငင် လွင့်မျော။

“ဂျူလီယာ”

မူလီဂမ့်အသံက ကျွန်မကို မန်ဟက်တန်သို့ အတင်းပြန်ဆွဲခေါ်နေသည်။ ။

“ကဲ... ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ မှတ်စုတွေကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အဖွင့်စကားလေး ပြောဖို့ ကြံစည်နေတုန်း အသံဖျော့ဖျော့လေးတစ်ခုက ကျွန်မကို ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မ အတော်ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘နင် ဘယ် သူ လဲ ...’

တိုးတိုးမျှင်မျှင်ကလေးပေမယ့် ဒါစကားသံ ဆိုတာ မမှားနိုင်။

‘နင် ဘယ် သူ လဲ ...’

တိုးပေမယ့် ပီသလှသည့် အဝေးတစ်နေရာမှ လွင့်မျောလာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အသံ။ ဒီလိုအချိန်ကောင်းမှာ ဘယ်သူက လာနှောင့်ယှက်နေတာလဲ။ ကျွန်မ ညာဘက် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ ဘယ်သူမှ မတွေ့၊ ဒါဆိုဒီအသံ ဘယ်က ထွက်လာသလဲ။ ဟော..

‘နင် ဘယ် သူ လဲ...’

ဘယ်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြန်သည် ။ ဘာဆို ဘာမျှမတွေ့၊ ဘယ်ကမှန်းမသိသည့် တီးတိုးသံ။

‘ဒီ လူ တွေ နင့် ဆီ က ဘာ လို ချင် နေ တာ လဲ ...’

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်။ အသက်ကို ပြင်းစွာရှူသွင်းရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှူထုတ်လိုက်သည်။ ။ ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာ ရဲနေပြီဆို

တာ သိသည် ။ သို့သော် အာစေးထည့်ခံထားရသလို ဖြစ်နေသည် ။ မျက်လုံးတွေက အောက်စိုက်လျက်။ တစ်ယောက်ယောက်က ချောင်းဟန့်လိုက်သံ ကြားရသည် ။

‘ယုံ ကြည် ရာ အ တိုင်း ခိုင် ခိုင် မာ မာ ရပ် တည် ပါ ...’

“ဂျူလီယာ”

စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်သေး။ ဘယ်သူမျှလည်း မရှိ။ ကျွန်မအသက်ရှူကျပ် လာပြီ။ ဒါဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ လာပြောနေတာလဲ၊ သူ ကျွန်မဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ၊ တစ်သက်လုံး လုပ်လာတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ကျွန်မ ဘာလို့ ကြောက်နေတာလဲ။

“ပြောစရာရှိတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချလိုက်ပါ ဂျူလီယာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး နားထောင်နေပါတယ်”

မူလီဂမ့်အသံက စိတ်သိပ်မရှည်တော့ဟန်ပေါက်နေသည် ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြသည့် ချောင်းဟန့်သံတွေ ဟိုက ဒီက ထွက်လာခဲ့သည် ။

‘သ တိ ထား၊ အ ပြော အ ဆို ဆင် ခြင်၊ သ တိ ထား ...’

ခေါင်းထောင်ရင်း တစ်ခန်းလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်သည် ။ လူတွေက မျက်စိထဲမှာ တရိပ်ရိပ် ဖြစ်နေသည် ။ မာခံ၏ ပူပင်သော အကြည့်ကို တွေ့ရသည် ။ သူ ကျွန်မ ခုလို ဖြစ်နေတာကို သိနေလား။ ခံစားမိလား၊ ဖရန့်ခံ၏ မျက်နှာပြကြီးပေါ်မှာ လှောင်ပြီးတစ်စ။ တစ်နေ့နေ့ ကျွန်မ ဒီလို မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်မှာ ကို သူ သိနေသည့်အလား။

‘သူ တို့ ဘာ ပြော ပြော သူ တို့ ကို နင် မ ယုံ နဲ့ ...’

ထိုအသံက ကျွန်မလည်မျိုကို နင်းချလိုက်သလို။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်

လုံး မလှုပ်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည် ။ မျက်စိထဲမှာ သူတို့ မျက်နှာတွေ ရော
ယှက်ပြေးလွှားနေသည် ။ လက်ဖဝါးတွေ ချွေးစေးပြန်လာသည် ။ နှလုံး
က တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည် ။

“ဂျူလီယာ ခင်ဗျား အဆင်ပြေရဲ့ လား”

‘နင့် ကို ဘယ် သူ မှ မ ကူ ညီ နိုင် ဘူး...’

“ဟို.. ကျွန်မ...”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်သွားသဖြင့် အသံက လိုအပ်သည် ထက် ပိုကျယ်
သွားသည် ။ လူတွေ အာရုံစိုက်စေဖို့ ခြေဆင်းစကား ပြောတာနဲ့ မတူဘဲ
ငိုသံပေါက်နေသည် ။ သူတို့ အားလုံး ကျွန်မကို ငေးနေကြသည် ။ တိတ်
နေကြသည် ။ ခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ် မူးလာသည် ။ လဲကျတော့မလို ဖြစ်
လာသည် ။

“ရေလေး သောက်လိုက်ပါလား”

ရိုးရိုးသားသား အကြံပေးတာလား၊ ကျွန်မ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ
ဖြစ်နေတာလား၊ ယုံကြည်ရာကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည် ဆိုပါလား။

‘တစ် လုံး မှ မ ပြော နဲ့ ၊ ပါး စပ် ပိတ် ထား...’

မျက်စိရှေ့မှာ အက်ကြောင်းကြီး ပေါ်လာသည် ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း
ကျယ်လာခဲ့သည် ။ ကျွန်မ ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ပုန်းနေလိုက်ချင်သ
ည် ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့
အသံကို ကြားနေရသည် ။ လူစိမ်းတစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်နေသ
လို။ တစ်ကိုယ်လုံးသေးသွား၊ ကျုံ့သွားသလို ခံစားနေရသည် ။ ဘာဆို
ဘာမျှ မရှိတော့သလို ခံစားနေရသည် ။ ဒီအသံမပျောက်မချင်း ကျွန်မ စ
ကားတစ်လုံးမျှ ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ နားတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

ပိတ်ချည် ဖွင့်ချည်လုပ်သည် ။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသည် ။ ဟင့်အင်း.. အလကားပါပဲ။

“သူ တို့ နှင့် ကို ကောင်း ကျိုး မ ပေး ဘူး၊ အ ပြီး တု နဲ့ လူ တွေ၊ အ နှစ် ရာယ် ကောင် တွေ...”

သူ့ကို ကျွန်မ အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။

‘တော် ပါ တော့၊ မ ပြော ပါ နဲ့ တော့၊ ကျွန် မ ဘာသာ နေ ပါ ရ စေ’

သို့သော် စကားသံက တစ်လုံးမျှ ထွက်မလာခဲ့။

မူလီဂမ်နှင့် ကျွန်မ အကြည့်ချင်းဆုံသည် ။ ခု ဘယ်သူမျှ မကယ်နိုင် တော့တာ အသေအချာ သိရပြီ။ ကျွန်မ ထွက်သွားမှ ဖြစ်မည်။ ခု ချက်ချင်းထွက်မှ ၊ အိမ်သာထဲ၊ ရုံးခန်းထဲ၊ တိုက်ခန်းထဲ၊ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီး၊ ဒီနေရာနဲ့ ဝေးရင်ပြီးရော။ ကျွန်မဆီက အကြံဉာဏ် လိုချင်သူများကို အကြွေးတင်မိပြီ၊ တောင်းပန်ရမည်။ သူတို့ ကို ဘာအကြံမျှ မပေးနိုင်တော့၊ အင်အားရယ်လို့ တစ်စက်ကယ်မျှ မရှိလေတော့။ ဘာမျှ လည်း မပြောနိုင်တော့။ ခဏတာ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်သည် ။ ခြေထောက်တွေက တုန်နေသည် ။

‘နင် ဘာ လုပ် နေ တာ လဲ...’

“ဟေ့.. ဂျူလီယာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်မ စာရွက်တွေ သိမ်းပြီး တံခါးဆီ ဦးတည်လိုက်သည် ။ မူလီဂမ် က နောက်ကနေ လှမ်းအော်နေသည် ။ သူ ဘာပြောနေမှန်း ကျွန်မ နား မလည်တော့။ တံခါးဖွင့်၊ အပြင်ထွက်၊ တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ပြန် ပိတ်။

‘ခု ဘာ လုပ် မှာ လဲ...’

ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲ ဒရောသောပါး လျှောက်လာခဲ့သည် ။ စာရွက်စာတမ်းတွေကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချ၊ ကုတ်အင်္ကျီကိုယူ၊ ဦးဘ၏ စာကို လက်ပွေ့အိတ်ထဲထည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ချန်မထားဘဲ ရုံးက ထွက်လာခဲ့သည် ။

ကျွန်မ ခရီးဘယ်ကစလို့ ဘယ်မှာ ဆုံးမည်ကို မသိ။ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသား မသိ။ ကျေးဇူးတော်နေ့မတိုင်ခင် တစ်ပတ်အလို ကြည်လင်အေးမြ၊ ထိုနေ့ကပေါ့။

* * *

အခန်း(၂)

ကလေး

၉-နိုဝင်ဘာ-၂၀၀၆

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နှမလေးရေ။

ဒီစာ နှမလေးဆီ ချောချောမောမော ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ရောက်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီး မျှော်လင့်တယ်ကွယ်။ အကြာကြီး နှုတ်ဆိတ်နေမိတာ အစ်ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်တော့ နှမရေ။ နောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းက နှမဆီ စာရေးမိမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ နွေတုန်းကလား၊ မိုးအဝင်မှာ လား မသိ။

နှမလေး လာပြီးကတည်းက ခုထိ ကမ္ဘာအသင်္ချေလောက် ကြာခဲ့ပြီ ထင်ရပေမယ့် ကလေးရော၊ အစ်ကိုကြီးရော ဘာမှ သိပ်မပြောင်းလဲလှပါဘူး။ ဗေဒင်ဆရာမိန်းမက နေမကောင်းဖြစ်နေပြီး မကြာခင် သေတော့မယ်။ တို့ ပထမဆုံး စတွေ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်သမီးက ခုသားလေးတစ်ယောက်တောင် ရပြီ။ ကမ္ဘာကြီးကတော့ ဒီလိုမျိုး ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးတို့ ဘဝနဲ့ နှမတို့ ဘဝက စည်းချက်မှ မတူ

ဘဲလေ။ နှမလေးတို့ ဆီမှာ ဘာတွေပြောင်းလဲနေသလဲ ဆိုတာတော့ အစ်ကိုကြီး မှန်းကြည့်ဖို့ တောင် မလွယ်လှဘူး။

အစ်ကိုကြီးကတော့ အရင်လိုပါပဲ။ စာအုပ်ဟောင်းလေးတွေ ပြုပြင်နေတုန်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ဟာ အချိန်ကြာလာတာနဲ့ အမျှ တဖြည်းဖြည်း ပိုခက်ခက်လာတယ်။ အင်း- အစ်ကိုကြီးလည်း မီးစာကုန်ဆီခန်း အရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ညာဘက်လက်ကလည်း မသိမသာလေးတုန်ချင်နေတယ်။ ဆိုတော့ စာအုပ်ပိုးပေါက်တွေကို ပြုပြင်ရတာ ပိုပိုခက်လာတာပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလအတွင်း စာတစ်အုပ်ပဲ ပြင်ပြီးတယ်။ ထူတဲ့ စာအုပ်ဆို ခုဆို ခြောက်လလောက် အချိန်ယူရတော့မယ်။ ဒါတွေ လုပ်တာ ဘာကောင်းလို့ လဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ပိုင်ဆိုင်မှုက အချိန်ပဲလေ။ အစ်ကိုကြီးက အချိန်တွေ ပေါလွန်းတဲ့ အချိန်သူဌေးကြီးပေါ့အေ။ တောရေးတောင်ရေးတွေ ကလောင်ဦးတည့်ရာ လျှောက်ရေးနေလို့ သူငယ်ပြန်နေပြီလို့ ထင်မနေနဲ့ ဦးအေ။ ညည်း အစ်ကိုကြီး ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ခု နယူးယောက်မှာ ဆောင်းဦး ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ဖတ်ဖူးတာတော့ နယူးယောက်ဟာ ဆောင်းဦးမှာ အလှဆုံး ဆိုပဲ။ တကယ်လား နှမရေ။ ဪ- တို့ ဟာ မောင်နှမသာ ဆိုတယ်၊ အစ်ကိုကြီးဟာ နှမ ဘဝအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ပါလားနော်။

အစ်ကိုကြီးတို့ ဆီမှာ တော့ မိုးကုန်တော့မယ်။ ကောင်းကင်က ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ရာသီဥတုက ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ တဖြည်းဖြည်းအေး လာပြီ။ မကြာခင် အိမ်ရှေ့ဥယျာဉ်လေးထဲက မြက်ဖျားတွေမှာ နှင်းသီးလေးတွေ တွေ့ရတော့မယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင်ကို ခံစားရတာ။

မနေ့ကတော့ ထူးထူးခြားခြား ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်ကွဲ့။ လမ်း
လေးခွဆုံက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ထူးထူးဆန်း
ဆန်း ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စကို သူကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အိမ်
နီးချင်းရဲ့ အပြောအရတော့ အဲဒီမိန်းမဟာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ငိုလို
က် ညည်းလိုက် လုပ်နေခဲ့သတဲ့ ။ သူ့ညီမနဲ့ အတူ ဈေးကိုသွားရင်း ညောင်
ပင်အောက်မှာ ခွေလဲကျသွားတယ်တဲ့ ။ သူ့ညီမကို တွဲထားရင်း အဲဒီမိ
န်းမဟာ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောရင်း မျက်ရည်ပေါ
က်ကြီးတွေ ကျလာလိုက်တာ တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် မြေပဲဆန်လောက်
ကို ကြီးတယ်ဆိုပဲ။ ဒီကလူတွေ ပိုတတ်တာ ကဲတတ်တာ နှမလေး သိတဲ့
အတိုင်းပဲလေ။ ခဏနေတော့ သူဟာ တစ်မြို့လုံးက မကြားဖူးတဲ့ နာမ
ည်တစ်ခုကို အော်ခေါ်ရင်း လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်နောက်
ကို ဇွတ်အတင်းလိုက်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေတယ်တဲ့ ။ အဲဒီလူငယ်က
တအံ့တဩနဲ့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ အဲဒီမိ
န်းမဟာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို တောင့်တင်းသွားပြီး ရုတ်တရက် လဲကျ
သေဆုံးသွားခဲ့တယ်တဲ့ လေ။ နွေခေါင်ခေါင်
မိုးကြိုးပစ်ခဲလိုက်ရသလိုမျိုးတဲ့ ။ သူ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ ဆို
တာကို ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ သူ့ညီမကတော့ ဖြစ်ရလေ အစ်မရယ်
လို့ ပြောပြီး အော်အော်ငိုသတဲ့ ။ သူတို့ ညီအစ်မဟာ မြို့စွန်မှာ နှစ်ယော
က်တည်း နေကြတာတဲ့ ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလည်း မရှိကြဘူးတဲ့
၊ သူတို့ အကြောင်းလည်း ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မသိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့
ထူးဆန်းတာက သူတို့ ဟာ အားလုံးကို သိနေသလိုပဲတဲ့ ။ အဲဒီကိစ္စကို ခု
ထိ တစ်မြို့လုံး ကျွက်ကျက်ညံ့အောင် ပြောနေကြတုန်းပဲ။ အဲဒီမိန်းမ
ပြေးလိုက်သွားတဲ့ လူငယ်ဟာ မှော်ဆရာတဲ့ ၊ သူ့အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ အဲ
ဒီမိန်းမကို သေအောင် ပြုစားလိုက်တာတဲ့ ။ ကောင်လေးခမျာလည်း သ

နားပါတယ်။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ တွင် တွင် ငြင်းရင်း သူ့အဒေါ်ရှိတဲ့ တောင်ကြီးကို ပြေးပါလေရော။

ညည်းရော ဘယ်လိုတုံးကွဲ့၊ နောက်ဆုံးစာထဲမှာ ရေးထားခဲ့တဲ့ မစ္စတာမိုက်ကယ်နဲ့ မင်္ဂလာပွဲ အထမြောက်သွားပြီလား။ ကြည့်ရတာ လက်ထပ်ပြီးသွားလို့ တောင် ကြာနေပြီ ထင်တယ်။ စာအဆက်အသွယ် မရှိတာလည်း ကြာမှ ကိုးကွဲ့။ အင်းလေ ၁-၁-၁- လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် ညည်းတို့ လင်မယားအတွက် အစ်ကိုကြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်။ အကောင်းဆုံးတွေ ဖြစ်ပါစေလို့ နှလုံးသားထဲက ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ အင်း- အမျိုးသမီး မဆုံးခင်တုန်းက အိမ်ထောင်သည် ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို အစ်ကိုကြီးလည်း နှစ်နည်းနည်းလောက်တော့ ခံစားခဲ့ရဖူးပါတယ်ကွယ်။

ကဲ- ဂျူလီယာလေးရေ၊ စာလည်း ရှည်သွားပြီ။ အသက်ကြီးတော့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောရင်း ညည်းအချိန်တွေ ကုန်မှာ လည်း စိုးလှတယ်။ ခု တော်ဦးမယ်နော်၊ ကလောက မီးမမှန်ဘူး၊ မီးအားကျတယ်။ ခုကို မီးလုံးက မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နဲ့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ အချက်ပြနေသလိုပဲ။ တကယ်တော့ မီးအား ကျလိုက် တက်လိုက် ဖြစ်နေတာလေ။

ဂျူလီယာလေး၊ အစ်ကိုကြီး အချစ်ဆုံး နှမလေး... ဘဝမှာ အစစအရာရာ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေပဲ ရပါစေကွယ်။ အစ်ကိုကြီး ညည်းကို သိပ်လွမ်းတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နော်။

ချစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး

ဦးဘ

စာကို ဘေးချထားလိုက်သည် ။ တိတ်နေသည့် အသံ ပြန်ပေါ်လာမှ ကို ကျွန်မ ကြောက်နေမိသည် ။ သို့သော် ခု လောလောဆယ်တော့ အစ်

ကိုကြီးစာကြောင့် သွေးရင်းသားချင်းအပေါ် ချစ်ခင်စိတ်တွေ၊ သတိရစိတ်တွေ၊ လွမ်းစိတ်တွေ၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေသာ တဖွားဖွား ပေါ်နေခဲ့သည်။ ။ အစ်ကိုကြီးကို လူကိုယ်တိုင် အရှင်လတ်လတ် တွေ့ချင်လိုက်တာ သေမတတ်ပင်။ သူ့အသံ၊ သူ့ဟန်၊ အရာရာကို မလိုအပ်ဘဲ အားနာနေတာ၊ တောင်းပန်နေတာတွေ၊ ယဉ်ကျေးလွန်းလှတာတွေ၊ နှိမ့်ချလွန်းလှတာတွေ တရိပ်ရိပ် မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ။ သူ့ကျွန်းအိမ်အိုမည်းက လေးက မျက်စိရှေ့မှာ တရိပ်ရိပ် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။ အိမ်အောက်က ရွှံ့ထဲ လူးနေသည့်ဝက်၊ ဟောင်းနွမ်းလှသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွေ၊ ကျွန်မအိပ်ခဲ့သော ဆိုဖာခုံကြီး၊ သူနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်နေသည့် ပျားတွေ၊ သူနှင့် မဆိုင်သဖြင့် တစ်စက်မျှ မတို့ မထိခဲ့သော ပျားရည် အပြည့်နှင့် ပျားအုံကြီး။

အစ်ကိုကြီးသည် စာအုပ်ဟောင်းတွေ ပြည့်နေသည့် သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ကုန်းကုန်းကြီး ထိုင်ရင်း စာအုပ်ပြင်နေသည်။ ။ အခန်းထဲက စာအုပ်ပုံကြီးက မျက်နှာကြက်ထိလှမတတ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကတ်ကြေးတွေ၊ ဇာကနာတွေ၊ ကော်ဘူးတွေ၊ စာရွက်ပိုင်းလေးတွေ။ ထိုပစ္စည်းကိရိယာများကို သုံး၍ ပိုးပေါက်တွေ ဖြစ်နေသည့် စာအုပ်ဟောင်းတွေကို သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုပြင်နေသည် ကို ကျွန်မ နာရီပေါင်းများစွာထိုင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဤနည်းဖြင့် နှစ်ပေါင်း များစွာအတွင်း စာအုပ်ဒါဇင်ပေါင်းများစွာကို သူ ပြုပြင်ခဲ့သည်။ ။

ဪ- ကျွန်မဘဝနဲ့ ကွာလွန်းလှတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှတဲ့ ဘဝလေ၊ ကျွန်မ နှလုံးသားကို လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလို ခံစားရသည် ပင်။

မြန်မာပြည်မှ အပြန် အမှတ်တရ လက်ဆောင်တွေ တင်ထားသည့်

စင်လေးဆီ အကြည့်က ရောက်သွားသည်။ စာအုပ်တွေ၊ သတင်းစာတွေ ၊ အစ်ကိုကြီးပေးလိုက်သည့် သစ်သားဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ၊ ဖုန်တက် နေသည့် သစ်စေးသား သေတ္တာလေးထဲက ဆင်ရုပ်တွေ၊ မျောက်ရုပ်တွေ နှင့် ကလေးက မပြန်ခင်အစ်ကိုကြီးနှင့် ကျွန်မ ရိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံ။ ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်နေသည်။ ။ အစ်ကိုကြီးက အစိမ်းနှင့် အနက်စင်း လုံချည်အသစ်ကို ဝတ်ထားသည်။ ။ ခေါင်းမှာ ရှမ်းကြီးတွေလို ပန်းရောင် ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားပြီး ကင်မရာကို လေးလေးနက်နက် ကြေကြေကွဲကွဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။

ဓာတ်ပုံထဲမှ ကျွန်မကတော့ တစ်သက်တာလုံးမှာ အပျော်ဆုံး အချိန် မို့လား မသိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မမှတ်မိလောက်အောင် ရွှင်ပြုံးချိုမြဲ နေခဲ့သည်။ ။ တစ်ခါမျှ မသိခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်မ ဖေဖေ၏ အင်မတန် လှပသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းကြောင့် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းနေပုံက ဓာတ်ပုံထဲမှာ အထင်းသား။ ။ ထိုပုံကို သူငယ်ချင်းတွေ မြင်တော့ သူတို့ က ကျွန်မပုံ ဆိုတာ တောင် မယုံနိုင်ပေင်တဲ့ ။ မိုက်ကယ်ကလည်း ဒီပုံကို မြင်စက အိန္ဒိယက ဆရာသခင် ဂုရုကြီးတစ်ပါးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ရိုက်ထားသည့်ပုံလို့ ထင်နေခဲ့သည် တဲ့ ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူသေချာကြည့်ရင်း ဒီလောက် မြူးလှတာ တန်တော့ မြန်မာပြည်က ဘိန်းပြောင်းကို ရှူပြီး ရိုက်ထားတာနေမှာ တဲ့ လေ။

ခု ဆယ်နှစ်တောင် ကြာသွားခဲ့ပြီ။ ဒီဆယ်နှစ်အတွင်း ဖေဖေ အုတ်ဂူဆီ၊ အစ်ကိုကြီး ဦးဘဆီ ပြန်သွားဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။ ။ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ ။ လေယာဉ်လက်မှတ် မှာ ပြီး နောက်ဆုံးမိနစ်ကျမှ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေကြောင့် ခရီးစဉ် ဖျက်လိုက်ရတာ နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ။ ထိုအရေးပေါ်ကိစ္စတွေ၊ နိစ္စရူဝ ကိစ္စတွေက ဖိစီးနှိပ်စက်လွန်းလာသည့် အခါ မှတ်ဉာဏ်တို့ သည် မှေးမှိန်၍ လာ၏။ ဆန္ဒတို့ သည် ယုတ်လျော့

၍ လာ၏။ တစ်နေ့နေ့ပေါ့ ဆိုသည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့စိတ်တွေ ဝင်လာခဲ့၏။

အစ်ကိုကြီးဆီ နောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းက စာရေးခဲ့မိသည် ကို မမှတ်မိတော့။ ကြာလွန်းလှပြီ။ ဒါတောင် အစ်ကိုကြီးက သူ အကြာကြီး နှုတ်ဆိတ်နေမိသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်နေသေးသည် ။ တကယ် တောင်းပန်ရမည်ကသူ့စာကို မပြန်နိုင်ခဲ့သည့် ကျွန်မကသာ ဖြစ်သည် ။ အဲဒီရှေ့က စာကိုလည်း ကျွန်မ မပြန်ခဲ့မိဘူး ထင်တာပါပဲ။ သေချာမမှတ်မိ။ ကလေးက ပြန်လာလာချင်းတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ စာမှန်မှန် ရေးခဲ့ကြသည် ။ ကြာ လာလေလေ စာသွားစာလာ အကြိမ်ရေက လျော့ကျ လာလေ။ အစ်ကိုကြီးက သူပြုပြင်ထားသည့် စာအုပ်တွေ ကျွန်မဆီ တစ်နှစ် တစ်အုပ် မှန်မှန်ပို့ပေးခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း စာအုပ်တွေက ဟောင်းလှ နွမ်းလှသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မသန့်ချင်၊ ကိုင်ပြီးတာနှင့် လက်တန်းဆေးပစ်ရသည် ။ အစ်ကိုကြီး လက်ရာတွေမို့ အစကတော့ ခုတင်ဘေး မှာ အမြတ်တနိုး ထားခဲ့သည် ။ နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း အခန်းထောင့်တွေကို ရောက်ရှိ ပျောက်ကွယ်။

အစ်ကိုကြီးဆီ နှစ်ခါလောက် ရန်ကုန် အမေရိကန်သံရုံးမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မ ငွေပို့ခဲ့ဖူးသည် ။ အားလုံးပေါင်း ဒေါ်လာတစ်သောင်းလောက်။ လက်ခံရရှိကြောင်း စာပြန်သည် ကလွဲ၍ မြန်မာပြည် အနေအထားအရ အတော်လေးများ သည့် ထိုငွေတွေအကြောင်း သူ တစ်လုံးမျှ မပြောခဲ့။ အစ်ကိုကြီး ကြိုက်ဟန်မတူသည့်အတွက် ကျွန်မလည်း နောက်ထပ်မပို့ဖြစ်တော့။ နယူးယောက်ကို လာခဲ့ဖို့ ၊ လာမည်ဆိုလျှင် အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ဖူးသည် ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ အကြိမ်တိုင်းမှာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ညင်ညင်သာသာပေမယ့် ခိုင်ခိုင်မာမာကို ငြင်းခဲ့သည် ။

မြန်မာပြည်က ပြန်လာတော့ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ဦးမည်ဟု အခိုင်အမာ ကတိပေးခဲ့ပြီး ခု ဆယ်နှစ်ကြာချိန်အထိ အစ်ကိုကြီးနှင့် မတွေ့ဖြစ်တာကို တွေ့အောင် မစီမံနိုင်တာတွေကို ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘာကြောင့်များ ကျွန်မ ဘဝထဲက သူ့ကို ပျောက်ကွယ်ခွင့် ထပ်ပေးလိုက်မိပါလိမ့်။ ဘာတွေများ အရေးကြီးနေလို့ လဲ၊ ကျွန်မမှာ အဖြေမရှိ။ သူ့ဆီ စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ရေးဦးမှ။

မြန်မာပြည်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိတော့ ကျွန်မ နည်းနည်း တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။ အပြန်မှာ တက္ကစီပေါ်ကနေ မူလီဂမ့်ဆီ အီးမေးလ် ပို့လိုက်သည်။ နေမကောင်း၍ အိမ်ပြန်သွားကြောင်း၊ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို တနင်္လာနေ့မှာ ရှင်းပြမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်သည်။ အင်း- အခန်းရှင်းဦးမှ။ အခန်းက ပွစိတက်နေသည်။ သန့်ရှင်းရေး တာဝန်ကျ အမျိုးသမီး နေမကောင်း၍ ခွင့်ယူထားတာ နှစ်ပတ်ရှိပြီမို့ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း တက်နေသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ မဖွင့်ရသေးသည့် ပုံးတွေ၊ သေတ္တာတွေ၊ မချိတ်ရသေးသည့် ပန်းချီကားတွေနှင့် စိတ်ရှုပ်စရာ။ ဪ- မိုက်ကယ်နှင့် လမ်းခွဲပြီး ကျွန်မ အခန်းဟောင်းလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်နေတာ လေးလတောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ သူငယ်ချင်း အဓိကတော့ အခန်းကို ကြည့်ရင်း ဒါမိုက်ကယ်နဲ့ လမ်းခွဲရတာကို စိတ်က ငြင်းဆန်နေတဲ့ အမှတ်သညာဟု ဆိုခဲ့သည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ပစ္စည်းတွေနေသားတကျ မချရသေးသည် ကတော့ ၂၈ နှစ်အရွယ်က တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသည့်တိုက်ခန်းကို ခု ၃၈ နှစ်မှာ တစ်ကျော့ပြန် ခြေချရခြင်းကို ဆုတ်ယုတ်ခြင်းဟု ခံစားရ၍ သာ။ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်က မိုက်ကယ်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ ခုများ တော့ တစ်ယောက်တည်း။ သူနှင့် ကိစ္စအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဆိုတာကို တိုက်ခန်းက ကျွန်မကို သတိပေးနေသယောင်။

‘နင် ဘာ လို့ တစ် ယောက် တည်း နေ နေ တာ လဲ...’

အမယ်လေး...။

ဟိုအသံ ထွက်လာပြန်ပြီ။ အသံတိုးပေမယ့် လေသံလေးနဲ့ ပြောနေသည့် တီးတိုးသံ မဟုတ်တော့ အသံက ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာသည် ။

‘နင် ဘာ လို့ တစ် ယောက် တည်း နေ နေ တာ လဲ ...’

အသံက ပိုကျယ်လာသည် ။ တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်မ နားကပ်လာရင်း ပြောနေသလို အင်မတန် ဝီပြင်ထင်ရှားလာသည် ။

‘နင် ငါ မေး တာ ဘာ လို့ မ ဖြေ တာ လဲ...’

တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည် ။ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည် ။ လက်ဖဝါးမှာ ချွေးစေးပြန်လာသည် ။ မနက်ကလို ကျွန်မ ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ထိုင်မနေရဲသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေမိသည် ။

‘နင် ဘာ လို့ တစ် ယောက် တည်း ဖြစ် နေ တာ လဲ...’

‘ကျွန်မ တစ် ယောက် တည်း လို့ ရှင့် ကို ဘယ် သူ ပြောလဲ...’

အင်း- သူ မေးတာကို ပြန်ဖြေလိုက်လျှင် သူ ကျွန်မကို အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်လေးများ ပေးလေမလား။

‘တ ခြား လူ တွေ ဘယ် မ လဲ...’

‘ဘယ် က တ ခြား လူ တွေ လဲ...’

‘နင့် ယော ကျား လေ...’

‘ကျွန် မ လက် မ ထပ် ရ သေး ဘူး...’

‘က လေး မ ရှိ ဘူး လား....’

‘ဟင့် အင်း...’

‘ဪ...’

‘ဪ ဆို တာ ဘာလဲ၊ ဘာ ဪ တာ လဲ’

‘ဘာ မှ မ ဟုတ် ပါ ဘူး၊ က လေး မ ရှိ ဘူး ဆို တော့ စိတ် မ ကောင်း
စ ရာ ပဲ...’

‘ ဟင့်အင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...’

‘နင့် အ ဖေ ရော...’

‘သေ ပြီ...’

‘နင့် အ မေ ရော...’

‘ဆန် ဖ ရန် စ စွ ကို မှာ’

‘နင့် မှာ မောင် နှ မ သား ချင်း မ ရှိ ဘူး လား...’

‘အစ် ကို တစ် ယောက် ရှိ တယ်...’

‘သူ က ဒီ မှာ မ နေ ဘူး လား...’

‘သူ လည်း ဆန် ဖ ရန် စ စွ ကို မှာ ပဲ...’

‘ဦး လေး တွေ အ ဒေါ် တွေ နဲ့ နေ ပေါ့ ဒါ ဆို လည်း ...’

‘ကျွန် မ မှာ ဦး လေး တွေ အ ဒေါ် တွေ မ ရှိ ပါ ဘူး...’

‘ဪ ဟုတ် လား....’

‘ဟုတ် တယ်...’

‘မိ သား စု နဲ့ ဘာ လို့ တူ တူ မ နေ တာ လဲ...’

‘တူ တူ မ နေ ရ တာ ဆိုး တဲ့ ကိစ္စ မ ဟုတ်ပါဘူး...’

‘ဒါ ဖြင့် နင် တစ် ယောက် တည်း ပေါ့...’

‘ကျွန် မ တစ် ယောက် တည်း နေ တာ ပါ။ တစ် ယောက် တည်း တစ် ကောင် ကြွက် မ ဟုတ် ပါ ဘူး’

‘ဘာ ဖြစ် လို့ လဲ...’

‘ဘာ ကို ဘာ ဖြစ် လို့ ရ မှာ လဲ... ဒီ လို နေ ရ တာ ကျွန် မ သ ဘော ကျ လို့ ပေါ့’

‘ဘာ ဖြစ် လို့ လဲ...’

‘ဪ ဘာ လို့ ဒါ ချည်း မေး နေ တာ လဲ...’

‘ဘာ ဖြစ် လို့ တစ် ယောက် တည်း နေ တာ လဲ...’

‘ဘာ ဖြစ် လို့ လဲ ဆို တော့ ယော ကျား တစ် ယောက် နဲ့ တူတူ မ နေ ချင် လို့ ပေါ့။ ည ည သူ့ ဟောက် သံ ကို ကြား လို့ လန့် နိုး ရ တာ ကို မုန်း တယ်။ မ နက် ခင်း သ တင်း စာ ကို တိတ် တိတ် ဆိတ် ဆိတ် နဲ့ စိတ် အေး လက် အေး ဖတ် ချင် တယ်။ အင် တုံ ထဲ နှုတ် ခမ်း မွေး မှတ် ဆိတ် မွေးအ စ အ န တွေ တွေ ရ တာ ကို မုန်း တယ်။ ည သန်း ခေါင် မှ အ လုပ် က ပြန် လာ တာ ကို ဆူ မယ့် လူ ရှိ နေ တာ ကို မုန်း တယ်။ တ ခြား လူ တစ် ယောက် ကို ရှင်း ပြ နေ ရ တာ ကို မုန်း တယ်။ ရှင် နား လည် လား’

ဘာသံမှ မကြား...

‘ဟယ်လို - ရှင် နား လည် လား...’

အသံဗလံအားလုံး ငြိမ်....

‘ဟယ် လို- ဘာ လို့ စ ကား မ ပြော တော့ တာ လဲ’

ကျွန်မ မတ်တတ်ရပ်ရက်စောင့်နေမိသည် ။ ရေခဲသေတ္တာစက်လည်သံ၊ အပြင်ဘက်က တခါးပိတ်သံ။

‘ရှင် ဘယ် ရောက် သွား တာ လဲ...’

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်လာသည် ။ ကိုင်လိုက်တော့ အေမီ။ ကျွန်မ အသံကြားသည် နှင့် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို သူ တန်းသိသည် ။

“ဟဲ့ နင် နေမကောင်းဘူးလား”

“အမှန်ပဲ”

‘နင် ဘာ လို့ လိမ် နေ ပြန် တာ လဲ...’

အလိုလေး... နောက်မှ ထွက်လာသော အသံက လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သလို။ ကျွန်မ ခွေကျမတတ် ဖြစ်သွားသည် ။

“ဟို...ဟို.....”

ကျွန်မအမြင်တွေ ဝေဝါး လာပြီ၊ စိတ်တွေ ရှုပ်လာခဲ့ပြီ။

“ဂျူလီယာ၊ နင် ဖြစ်ရဲ့ လား၊ ငါလာခဲ့ရမလား”

ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ဒီအခန်းထဲက ထွက်မှ ကို ဖြစ်တော့မယ်။

“နေ...နေ...ငါလာခဲ့မယ်၊ ဘယ်အချိန် လာခဲ့ရမလဲ”

“ကြိုက်တဲ့ အချိန်လာ”

“ဒါဆို တစ်နာရီအတွင်း ရောက်အောင် လာမယ်”

အခန်း(၃)

အရှေ့ဖျားက အောက်ပိုင်းရပ်ကွက်တစ်ခုထဲရှိ သုံးထပ် အဆောက်အအုံ အပေါ်ဆုံးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် စတုရန်းပုံနှစ်ခုမှာ အေမီလီး တစ်ယောက်တည်း နေ၏။ တစ်ခုက သူ့အိမ်။ နောက်တစ်ခုက သူ့ပန်းချီခန်းပေါ့။ ကျွန်မအတွက် ဒီနေရာထက်ပိုပြီး နွေးထွေးသော အရေးပေးခံရသော၊ ဂရုစိုက် ကြင်နာယုယ ခံရသောနေရာ မရှိ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသော်လည်း ဒါကတော့ မပြောင်းလဲခဲ့။ ပိတ်ရက်ကို အေမီ၏ ဧရာမဆိုဖာဆက်တီကြီးပေါ်ထိုင်ရင်း ‘လိင်မှုတဏှာနဲ့ မြို့တော်’ ဇာတ်ကားကို ကြည့်ကြ၊ ရေခဲမုန့်စားကြ၊ ဝိုင်နီ သောက်ကြ၊ ယောက်ျားတွေအကြောင်း ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြ၊ ရင်နာစရာတွေအတွက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် နှစ်သိမ့်ကြရင်းပေါ့။

က^၀လ^၀ဘ^၀ယ ၁၉၀၃ ခု သ င်ကေ ပာင်းမၤၤ ကော်ပိုရိတ် ဥပဒေအထူးပြုကျောင်းသူတွေအဖြစ် အေမီနှင့် ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ပုံစံတွေ ဖြည့်ကြရင်း သူနဲ့ ကျွန်မသည် မွေးသည့်နေ့တူသော ဖွားဖက်တော်များမှန်း သိခဲ့ကြသည်။ သူကဟောင်ကောင်မှာ၊ ကျွန်မက နယူးယောက်မှာ။ သူ့မိဘတွေ အမေရိကသို့ ကျောင်းတက်ဖို့ မပို့ခင် အသက် ၁၉ နှစ်ထိ ဟောင်ကောင်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည့် အေမီက သူ့မွေးရပ်မြေမှ ဗေဒင်ဆရာ၏ ဟောကိန်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကျောင်းသွားတက်လျှင် မွေးရက်တူ ကျောင်းနေဖက် တွေ့မည်။ ကိုယ်ရင့်တတူ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်တဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်မတို့ အမြဲမခွဲ တတွဲတွဲ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အဲဒီအချိန်က ဗေဒင်တွေ ဟောကိန်းတွေ ကျွန်မ မယုံပေမယ့် အေမီကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျခဲ့တာပါပဲ။ သူနှင့် ကျွန်မသည် တစ်

ယောက်လိုအပ်ချက်ကို တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သော ရင်ဘတ် မိတ်ဆွေ၊ မောင်နှမထက်ပင် ပိုချစ်သည့် သူငယ်ချင်း အရင်းအချာသာ။

အေမီက အရာတော်တော်များများမှာ ကျွန်မနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ သူ ကတုတ်တုတ်တိုတိုလေး။ သူ့ဆံပင်နက်တွေကို အရောင်ကြောင်ကျား ဆိုးထားတတ်သည် ။ ဘာစီမံကိန်းမျှ ကြိုတင်မချ။ အံ့အားသင့်ရသည် ကို သဘောခွေသည် ။ လမ်းလျှောက်တာ အင်မတန်မြန်ပြီး စိတ်ဆိုးခဲ လှသည့် ကလေးမပင်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သည် ။ မကြာခဏ တရား စခန်းဝင်သည် ။ တရားထိုင်သည် ။ ဗေဒင်ဆရာဆီ ပုံမှန်သွားသည် ။ အ ယူသီးသည် ။ တစ်ခါတလေ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင်။ အဝတ်အ စားမှာ အမြဲ အနီရောင် တစ်မျိုးမျိုး ပါတတ်သည် ။ ကိုးထပ်မှာ ဘယ် တော့မှ ဓာတ်လှေကားထဲက မထွက်။ လိုင်စင် နံပါတ်ပြားထဲက ဂဏန်း တွေ ပေါင်းခြင်း ၇ ကျနေသည့် တက္ကစီဆို ဘယ်တော့မှ မစီး။

ဖေဖေဇာတ်လမ်းကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် မခြွင်းမချန် ပြောပြဖြ စ်ခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသောသူမှာ အေမီပင်ဖြစ်သည် ။ သူကလည်း ကျွန်မ စကားလုံးတိုင်းကို မေးခွန်း ပြန်မထုတ်ဘဲ လုံးဝဥသယ့် ယုံကြည်ခဲ့သ ည် ။ တခြားသူတွေ၏ ရင်ခုန်သံကို ကြားနိုင်စွမ်းသည် သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ပင်။

မေမေနှင့် အစ်ကိုတို့ ကတော့ ကျွန်မခရီးစဉ်ကို အမှောင်တိုက်ထဲမှ သာ ချန်ရစ်ထားစေချင်သူတွေ ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေ အသက်ရှင်သလား ဆိုတာကလွဲ၍ ကျန်တာ သူတို့ မသိချင်ကြ။ ဖေဖေ ဆုံးပါးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဖေဖေဘာ့အတွက်ကြောင့် မွေးရပ်မြေမှာ ခေါင်းချဖို့ ပြ န်သွားရသလဲ ဆိုသည့် ဇာတ်ကြောင်းကိုတော့ သူတို့ သိလည်း မသိချင်။ နားလည်း မထောင်ကြ။ ဒီမှာ ပဲ ကျွန်မတို့ မိသားစု သဘောထား

ကွဲပြားမှု စတင်ခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေရှာပုံတော်ခရီးက မိသားစုကိုနှစ်ပိုင်း ကွဲသွားစေခဲ့သည်။ ။ မေမေနှင့် အစ်ကိုက တစ်ဖက်၊ ကျွန်မနှင့် ဖေဖေက တစ်ဖက်ပေါ့။ အေမိကတော့ ပြောသည်။ ။ အဲဒီ အကွဲအပြက နင်တို့ မိသားစုကြားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့တာ၊ နင် သတိမထားမိတာ၊ ဒါမှ မဟုတ် သတိမထားမိဘူးလို့ မျက်စိမှိတ် ငြင်းနေတာပဲတဲ့။ ။ သူ ပြောတာ မှန်လောက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က မေမေက အစ်ကိုရှိရာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ ။ အဲဒီအချိန်မှ စ၍ သူတို့ နှင့်ကျွန်မ တစ်နှစ်ကို တစ်ခေါက်၊ အလွန်ဆုံး နှစ်ခေါက်ထက် ပိုမတွေ့ဖြစ်ကြတော့။

အေမိကတော့ ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းကို အမြဲ ဆတ်တင့်င့် မျှော်လင့်နေတတ်သည်။ ။ အစ်ကိုကြီးဆီ ဘယ်တော့ သွားလည်မလဲလို့ အမြဲ မေးသည်။ ။ ဖေဖေအမွေဖြစ်သည့် အချစ်၏ မှော်ဝင်စွမ်းအင်အပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှုတွေ နယူးယောက်မှာ ကျွန်မ လျှောကျ ပျောက်ဆုံးသွားမှာ ကို သူ စိုးရိမ်လှသည်။ ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မမှာ အဖြေ မရှိ။ ဒါကြောင့်လည်း အေမီကို ခဏ ခဏ ဒီကိစ္စမေးစေဖို့ တွန်းအားပေး လှုံ့ဆော်သလို ဖြစ်နေသည်။ ။

အေမိက ကျွန်မလို ဥပဒေပညာကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်၊ နည်းနည်းမျှ စိတ်မဝင်စား၊ သူ ပန်းချီပဲ ဆွဲချင်သည်။ ။ မိဘတွေ၏ တွန်းအားပေးမှုကြောင့်၊ ချစ်ရသည့် မိဘတွေကို မလွန်ဆန်ချင်သည့်အတွက်ကြောင့်သာ သူဥပဒေကျောင်း တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် သူက အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည် သာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး စာမေးပွဲကြီးမတိုင်ခင် တစ်လလောက်မှာ သူ့အဖေ လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ။ အေမီ ဟောင်ကောင်ကို ချက်ချင်းပြန်သွားသည်။ ။ နှစ်လလောက် ကြာတော့ သူ ပြန်ရောက်လာ

သည် ။ နယူးယောက်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူနှင့် ဥပဒေပညာ ရှင် ခန်းပြတ်ပြီ ဟု ဝံ့ဝံ့စားစား ကြေညာခဲ့သည် ။ တက္ကသိုလ်မှာ တစ်ရက် တလေပင် နောက်ထပ် အချိန်မဖြုန်းလိုတော့။ ဘဝက လမ်းခွဲလမ်းမြှောင်တွေကို လမ်းကြိုဝင်ဖို့ တိုလွန်းလှသည် ။ အိပ်မက်တစ်ခုသာ ရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုအိပ်မက်ထဲမှာ ပင် နေသင့်သည် မဟုတ်လား။

ထိုအချိန်မှ စ၍ အေမီသည် ဘရောဝေးလမ်းပေါ်က လွတ်လပ်သည့် ပန်းချီသမားဘဝကို စတင်ခဲ့သည် ။ သူ့လက်ရာတွေကို ဘယ်ပြခန်းမှ မတင်၊ ဘယ်အရောင်းသမားလက်ထဲမျှ အရောက်မခံ။ သူ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စား၊ သူက မဆွဲရ၊ မနေနိုင်၍ သူ စိတ်ကျေနပ်စေဖို့ ၊ သူ့အတွက်သူ ပန်းချီဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အလွတ်လပ်ဆုံး လူက အေမီပင်။

သူ့စတူဒီယိုတံခါးက ဟဟလေး ပွင့်နေသည် ။ တံခါးပိတ်ခြင်း၊ လှောခံချခြင်း၊ သော့ခတ်ခြင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကျဉ်းချခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အယူအဆ လက်ကိုင်ထားသည့် အေမီက တံခါးကို ဘယ်တော့မှ မပိတ်။ စက်ဘီးကို ဘယ်တော့မှ သော့မခတ်။ တိုက်ဆိုင်တာလား၊ သူ မှန်တာလားတော့ မသိ၊ စက်ဘီးအခိုးမခံရသူ ဆို၍ ကျွန်မ သိသမျှ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည် ။

ဘောင်ကြက်ထားသည့် ကင်းဗတ်စရှေ့မှာ နောက်မှီ လက်တင်မပါသည့် ဆုံလည်ခုံကလေးပေါ် ထိုင်ရင်း ကင်းဗတ်စပေါ်မှာ လိမ္မော်ရောင် ရင့်ရင့်ကြီးတွေ သူ ခြယ်သနေသည် ။ မြင်းမြီးဆံပင်က ရဲ့ပတောင်းခတ်နေအောင် အနီရောင်ဆိုးထားသည် ။ သူ့အလုပ်ဝတ်စုံဖြစ်သော မီးခိုးရောင် အားကစားဘောင်းဘီနှင့် ဆေးစက်တွေ ပေပွနေသည့် ဧရာမ တီရှပ်ဖြူကြီး ဝတ်ထားသည် ။ တစ်ခန်းလုံး ပန်းချီဆေးနံ့တွေ မွန်၊ ကြမ်းပြ

င်နံရံတို့ ကလည်း ဆေးစက်ဆေးပြောက်တွေ ပြည့်လျက်။ ဆေးအရောင်တွေကတော့ အေမီအကြိုက် အနီမျိုးနွယ်တွေသာ။ အမေရိကန် ဒြပ်မဲ့ပန်းချီအကျော်အမော် ဘားနက် နယူးမန်းကို အရူးအမူးကိုးကွယ်သည့် အေမီ။ စုတ်ချက်တွေမှာ တော့ လိုင်းတွေအစားသူက အဝိုင်းတွေ ဆွဲသည် ။ သူ့အဝိုင်း၊ သူ့ဘောလုံးတွေ မပေါက်ထွက်မချင်းပေါ့။ ဘားနက်နယူးမန်းအသေးလေး အေမီလို့ တောင် ခေါ်ရမည်လား မသိ။ သူ့စတူဒီယိုပေါက်စလေးထဲမှာ ဂျက်ဂျွန်ဆင်၏ ဂီတသံက ပျံ့လွင့်လျက်။

ကျွန်မခြေသံ ကြားတော့ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့ အနက်ဘက်သန်းသည့် အညိုရင့်ရင့်မျက်ဝန်းတွေ အံ့အားသင့်ခြင်းကြောင့် ပြူးကျယ်လာခဲ့သည် ။

“ဟယ်- နင် ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်နေတာလဲ”

နီးရာ ကုလားထိုင်ဟောင်းတစ်လုံးပေါ် ကျွန်မ ခွေကျသွားခဲ့သည် ။ လက်တွေက ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေသည် ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာသည် ။ တစ်နေ့လုံး ခံစားနေရသည့် ဖိအားတွေ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပျောက်ကွယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။ သူ ပန်းချီဆွဲထိုင်ခုံပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်မနား ချက်ချင်း ရောက်လာသည် ။ သူ တကယ် စိုးရိမ်နေသည် ။

“နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဂျူလီယာ”

ကူကယ်ရာမဲ့ ပခုံး တွန့်ပြမိသည် ။

“နေစမ်းပါဦး၊ နင့်ကို မူလိဂမ်က ကန်လွှတ်လိုက်လို့ လား”

ခေါင်းကို ခါသည် ဆိုရုံ ခါပြခဲ့သည် ။

“နင့်အမေ ဆုံးလို့ လား”

မျက်ရည်ထပ်မကျအောင် မနည်းထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ။

အေမိက သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်သည်။ ။

“အင်း- နင် တကယ် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာတာကိုး”

ဒါကျွန်မ သူ့ကို အသည်းစွဲဖြစ်ရသည့် သူ့ ဟာသဉာဏ် ဖြစ်မလားမ
သိ။

“ကဲ- ဘာဖြစ်လာတာလဲလို့ ”

“ငါကဘာဖြစ်နေတဲ့ ပုံပေါက်လို့ လဲ”

ကျွန်မ သူ့ကို အားယူပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

“နင်ကလား၊ ကြောက်ပြီး ရူးနေတဲ့ ကြက်နာမကြီးနဲ့ တူတယ်ဟဲ့”

ကျွန်မ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ။ အေမိက ကျွန်မအဖြေကို ငုံ့လင့်နေသည်

။

ကျွန်မကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့သည့် ကိစ္စကို ပြောရမှာ ခက်နေသည်။ ။

“ငါငါရူးနေပြီလား မသိဘူးဟယ်”

အေမိက ကျွန်မကို ငေးရင်း-

“အေး ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောလေ၊ ဘာလို့ ကြောက်နေတာလဲ ပြောမှ
ပေါ့”

“တစ်ယောက်ယောက် ငါ့နောက် လိုက်နေသလိုပဲ”

“ဟင်- ဘဲလား၊ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ကြည့်ကောင်းလား”

“ဘာမှ မဘဲဘူး၊ ငါအသံတွေ ကြားနေတယ်”

ကြက်သီးတွေ ထလာပြန်သည်။ ။ အေမိကို ပြောပြနေရသည် ကိုပင်

ကျွန်မ နောက်ကျော မလုံချင်။

“ဪ- ဘယ်အချိန်က စတာလဲ”

အေမီ လေသံနှင့် ဟန်က အံ့သြပုံ မပေါက်တော့။ အလေးအနက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

“ဒီနေ့ မနက်ကတည်းက”

အေမီကို ကျွန်မ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ပြောပြလိုက်တော့သည်။ ။

အေမီက ကျွန်မ ပြောနေတာကို မလှုပ်မယှက် နားထောင်သည်။ ။ တစ်ခါတလေ သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊ ကျွန်မ ပြောတာကို သူ သိနေသလိုလို။ သူ ထရပ်သည်။ ။ စုတ်တံကို ချလိုက်သည်။ ။ သူ့ပန်းချီကားတွေကြားမ ၂၁ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ။ အပြင်းအထန် စဉ်းစားတိုင်းသူ ဒီလို အမြဲလုပ်နေကျ။

“ဒီလို ဖြစ်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်လား”

သူက အကြာကြီး စဉ်းစားရင်း ကျွန်မကို မေးသည်။ ။

“အင်း”

“အဲဒီအသံက ဘယ်သူ့အသံလဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်အသံပဲ”

“သူက နင့်ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာလို့ ခြိမ်းခြောက်ရမှာလဲ”

“နင့်ကို စော်ကားမော်ကား ပြောသလား”

“ဘယ်လို စော်ကားတာမျိုးလဲ”

“စောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်မ၊ စောက်တလွဲရှေ့နေမ၊ ငတုံးမ၊ ငဖျင်းမ၊ နင် ဖျင်းတာ မကြာခင် တစ်လောကလုံး သိစေရမယ်ဟေ့- ဒီလိုမျိုးပေါ့”

ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ။

“ဟင့်အင်း၊ အဲလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို သူ နင့်ကို ဟိုဟာလုပ်စမ်း၊ ဒီဟာလုပ်စမ်းနဲ့ အမိန့်တွေပေးလား”

အေမီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်။

“မူလီဂမ့် မျက်ခွက်ကို ကော်ဖီနဲ့ ပက်လိုက်စမ်း၊ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချလိုက်စမ်း အစရှိသဖြင့်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း- အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ နင် ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဒါဆို အဲဒီ မိန်းမသံက နင့်ကို ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှ တော့ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ဘူး ၊ ရုံးမှာ တုန်းက သူက ငါ့ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိပေးတယ်၊ ကျန်တာက တော့ ငါ့ကို မေးခွန်းတွေ မေးတာပဲ”

“ဘယ်လို မေးခွန်းတွေလဲ”

“နင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ နင်တစ်ယောက်တည်း နေတာလဲ၊ နင့်မှာ ကလေး မရှိဘူးလား၊ အဲလိုမျိုးတွေ”

အေမီမျက်နှာပေါ်မှာ အင်မတန် စိတ်သက်သာရာရသွားဟန် အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

“အင်း- စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဘာလို့ တုံး”

“ငါ့အပြင် နင့်ကို ဂရုစိုက်ပေးမယ့် တခြားတစ်ယောက် ရှိနေတာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဒါနဲ့ ငါ့အသံနဲ့ သူ့အသံ တူလားအေ့”

“အေမီ မပြောင်စမ်းနဲ့ ”

စိတ်တိုတိုနဲ့ သူ့ကို ငေါက်မိသည် ။ သူ့ဆီ အားကိုးတကြီး လာပါတယ် ဆိုမှ ။

အေမီက ကျွန်မနားမှာ ဝင်ထိုင်၊ ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးနေရင်း-

“မပြောင်ပါဘူးဟယ်၊ ဒီမေးခွန်းတွေလောက်က ကြောက်စရာ မရှိဘူး ဂျူလီယာရဲ့ ၊ ငါကဒီထက် ပိုဆိုးတာတွေ ထင်လို့ စိုးရိမ်တာ”

“ဘာလို့ တုံး”

“တခြား ဘယ်သူမှ မကြားတဲ့ အသံတွေကို ကြားတယ် ဆိုတာ စိတ်ရောဂါပြဿနာတစ်ခုပဲ၊ စိတ်ကစဉ်းကလျား ဖြစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ရောဂါရဲ့ စံလက္ခဏာပေါ့ ဂျူလီယာ၊ အဲဒီရောဂါသည် ဟာ ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်ပြီး ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ ၊ လွယ်လွယ်ကူလို့ လည်း မပျောက်တတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကစဉ်းကလျားသမားတွေ ကြားရတဲ့ အသံတွေ ဟာ သူတို့ ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာ၊ ခေါင်မိုးပေါ်က ခုန်ချလိုက်စမ်း၊ အိမ်နီးနားချင်းကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်စမ်း စသဖြင့်၊ တချို့ကျတော့ စော်ကားခံရတာ၊ ရှုတ်ချခံရတာ၊ နင့်မှာ ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်ဘူး”

“ဟင်- နင် ဘာလို့ ဒါတွေ သိနေတာလဲ”

“ငါ့အဖေလည်း အသံတွေ ကြားတတ်တဲ့ လူ ဆိုတာ ငါနဲ့ကို ပြောဖူးလား”

ကျွန်မ သူ့ကို အံ့ဩဘနန်း ကြည့်မိသည်။

“ဟင့်အင်း မပြောဖူးပါဘူး”

“အဖေ ဆုံးသွားမှ အမေက ငါ့ကို ဒီအကြောင်း ပြောပြတာ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း ငါဒီအကြောင်း လေ့လာဖြစ်တယ်”

“ဒါဆို နင့်အဖေလည်း စိတ်ကစဉ်းကလျားရောဂါသည် လား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ ကြားတဲ့ အသံက သူ့ကို အန္တရာယ်မပေးဘူး”

“ဒါနဲ့ သူ ဘာလုပ်သတဲ့ လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“ဟင်- ဟုတ်လား”

“အင်း- သူ ကြားရတဲ့ အသံက ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ သူ့ကို အချိန်နဲ့ အမျှ လမ်းညွှန်ပဲ့ကိုင်ပေးနေတာလို့ သူက ယူဆသတဲ့ ”

အေမိက ခဏငြိမ်နေပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အသံက လမ်းညွှန်တာကို သူ အမြဲမနာခံဘူးလေ”

“ဘယ်လို”

“လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့ နေ့ မနက်က အသံက သူ့ကို ပြန်လှည့်ဖို့ လေယာဉ်မစီးဖို့ ပြောခဲ့တယ်တဲ့ ၊ သူ နားမထောင်ဘူး၊ လေဆိပ်ကနေ ဖုန်းဆက်ပြီး အမေ့ကိုတောင် ဒီအကြောင်း သူ ပြောပြလိုက်သေးတယ်”

“ဟယ်- သူက ဘာလို့ နားမထောင်ရတာလဲ”

ကျွန်မ သံသယစိတ်အပြည့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။

“အင်း- ငါ့အထင်တော့ အဖေဟာ သူ့ဘဝကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေတဲ့ ဒီ အသံကို အာခံချင်တယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်လေယာဉ်ကို စီး၊ ဘယ်လေ ယာဉ်ကို မစီးနဲ့ ၊ ဘာလုပ်၊ ဘာမလုပ်နဲ့ လို့ လိုက်ပြောနေတဲ့ အသံရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကို ကျေနပ်နေတဲ့ လူ ရှိပါ့မလား”

“နင် ဘာလို့ ငါ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပြခဲ့တာလဲ အေမီ”

“ပြောမလို့ ပါပဲ၊ နင် မယုံမှာ စိုးလို့ ”

ခုလည်း သူ ပြောတာ ယုံ၊ မယုံ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာမသိ ။ မြန်မာပြည်က အစ်ကိုကြီး ဦးဘကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည် ။

‘အမှန်တရား အားလုံးဟာ ထပ်ကျော့ပြန်ဖြစ်တာမျိုး မရှိဘူး ဂျူလီယာ၊ ထပ်ကျော့ ပြန်ဖြစ်တတ်တဲ့ အရာ အားလုံးဟာလည်း အမှန်တရား လို့ တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူးကွယ်’

အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကို ပြောခဲ့သည့်စကား။ ကလေးမှာ တုန်းကတော့ သူ့စကားကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ကျွန်မ နားလည်သလို ခံစားရသည် ။ အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေ၊ တဘောင်တွေ၊ ကျိန်စာတွေနှင့် အယူသီး လှသော သူ့ကမ္ဘာမှာ ဒီစကားက ကျွန်မအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသည် ။

သို့သော် နယူးယောက် ပြန်ရောက်ပြီး အချိန်တွေ ကြာလာတော့ ဒီစကားအပေါ် သံသယတွေ ပွားလာခဲ့သည် ။ အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် မှန်ရမည်သာ။ ဒါကြောင့် အမှန်တရားသည် ထပ်ကာတလဲလဲ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ရမည်ပဲ။ ကလေးမှာ တော့ ဒီလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်ပေါ့။

“နင် ငါပြောတာကို မယုံဘူး မဟုတ်လား”

သံသယဖြင့် ငေးငိုင်းနေသည့် ကျွန်မကို အကဲခတ်နေသည့် အေမိက
မေးလိုက်သည်။ ။

“ဟင့်အင်း၊ အင်း- ထားပါတော့၊ အသံတွေ နှင့်အဖေ ကြားတယ်ဆို
တာထိ ယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသံက သူ့ကို ပျက်ကျမယ့် လေယာဉ်ပေါ်
မတက်ဖို့ သတိပေးခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ မယုံဘူး”

“ဘာလို့ မယုံတာတုံး”

“နင် သိတဲ့ အတိုင်း ငါကဒီလို ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှုနည်းတဲ့ ကိစ္စ
တွေမှာ မယုံတတ်ဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် နှင့်အဖေ ရင်ခုန်သံပေါင်းစုံကို ကြားရတာ၊
တောင်ပံခတ်သံကြားတာနဲ့ လိပ်ပြာ အမျိုးအမည် ခွဲတတ်တာတွေကျ
တော့ ဘယ်လို ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် ရှင်းပြမတုံး”

“အင်း- ဒါတွေအတွက် ရှင်းပြစရာ အဖြေမရှိဘူး ဆိုတာ ငါသိပါတ
ယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးအားလုံးကို မျက်စိမှိတ် ယုံတာတော့ မဟုတ်
ဘူး လေ၊ ဒီလိုမျိုး...”

အေမီကို စော်ကားသလို မဖြစ်အောင် စကားလုံးကို အသေအချာ
ရွေးချယ်နေတုန်း-

“မှော်လိုလို နတ်လိုလို အဓိပ္ပာယ်မဲ့တာတွေပေါ့”

ဟု သူက ကျွန်မစကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

“အင်း... ဟိ ဟိ ဟိ”

ကျွန်မ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

“ထားပါတော့၊ ခု နင် အသံတွေ ကြားနေရပြီ၊ ဒါကို ရှင်းပြနိုင်လား”

“နိုင်ဘူး”

ရှက်ရှက်နဲ့ ကျန်မ ပြောလိုက်ရသည်။ ။

နှစ်ယောက်လုံး ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို ငြိမ်နေကြသည်။ ။ ခဏနေတော့ အေမီက ထရပ်လိုက်ရင်း-

“ကဲ- ထ တစ်ခုခု သွားသောက်ကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဟင့်အင်း သွားဘူး၊ လူတွေနဲ့ တွေ့ချင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဒီမှာ ပဲနေ၊ ကော်ဖီ သောက်မလား”

“ဝိုင်သောက်မယ်”

“ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဝိုင်နီတစ်လုံး သူ ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်၊ ချောကလက်၊ သစ်စေ့ အမြည်းများ နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်ထဲ ဝိုင်နီထည့်။ ။ ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ထွန်း၊ ခေါင်းအုံးတွေ ချရင်း ကြမ်းပေါ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ။ ဒီလို အနေအထားကို နှစ်ယောက်လုံး သဘောခွေကြသည်။ ။ လေ။ အေမီ ရှိနေသည့်အတွက် တိတ်ဆိတ် ချောက်ချားခြင်း အလျှင်းမရှိ။

“နင် အခု သူ့အသံ ကြားသေးလား”

ကျန်မ နားစွင့်ကြည့်သည်။ ။ ဘာသံမှ မကြား။ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

။

“ဆိုးတာပဲ၊ ငါသူနဲ့ စကားပြောချင်တာ”

ဝိုင်ခွက်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“သူက ဘာမှ မပြောဘူး၊ မေးချည်း မေးနေတာ”

“အဲဒီအသံမှာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

‘ငါထင်တယ်’ တဲ့ ။ ဒါအေမီ မူပိုင်လက်သုံးစကား ဖြစ်သည် ။ အမှန်တော့ သူ ထင်တာ မဟုတ်။ ဒါသူ့အမြင်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောခြင်းသာ။ ‘ဂျူလီယာ၊ ဒီအသံမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်’ လို့ သူ ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းပေါင်းလာတာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မက သိသည် ။

“ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးလဲ”

“ငါ့အဖေ ကြားရတဲ့ အသံ ဆိုပါစို့၊ သူက ဒီအသံကို ကြောက်စရာလန့်စရာလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ဘဝရဲ့ ရေရှည် လက်တွဲဖော်မိတ်ဆွေကြီးလို့ ပဲ သတ်မှတ်ပုံရတယ်”

ဟင့်အင်း- ဟင့်အင်း။

ဒါမျိုး ကြားချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည် ။ တုပ်ကွေးမိနေသည့်အလား ‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နည်းနည်း အနားယူလိုက် မကြာခင်ကောင်းသွားလိမ့်မယ်’ ဆိုသည့် စကားမျိုးကိုသာ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေခဲ့သည် ပဲ။

“ရေရှည်လက်တွဲဖော်လည်း မလိုချင်ဘူး၊ မိတ်ဆွေလည်း မလိုချင်ဘူး ကိုင်လို့ ထိလို့ မြင်လို့ မရတဲ့ နာနာဘာဝ လက်တွဲဖော် မိတ်ဆွေဆို သာတောင်မလိုချင်သေး”

အေမီက ပိုင်ကို တစ်စုံစီမ့် သောက်ရင်း စဉ်းစားနေသည် ။

“သူ့မေးခွန်းတွေကို နင် ဖြေကြည့်ပါလား”

“ဘာလို့ ဖြေရမှာ လဲ”

“ဖြေလိုက်ရင် ကျေနပ်သွားပြီး ထပ်ပေါ်မလာတော့ဘဲ နေချင်နေမှာ ပေါ့”

“ငါဖြေကြည့်သေးတယ်။ နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေ ပိုပိုတိုးလာတယ် ဟဲ့”

အေမီက ခေါင်းကလေးကို သွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းလိုက်ရင်း ကျွန်မကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“နင် ဘာလို့ ဒီအသံကို ကြောက်နေတာလဲ”

“အင်း- ဒီအသံကို ငါမထိန်းချုပ်နိုင်ဘူး”

“ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးလို့လဲ”

“အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်အစည်းအဝေးမှာ စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်ဘဲ ထထွက်လာရတဲ့ အထိ ဆိုးတယ်”

“အိုး- မူလီဂမ်တော့ ဖွတ်မေ့ ပုတတ်မေ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ ပေါ့”

“နောက်တစ်ခါ ထပ်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ငါတို့ နောက်အပတ်တွေက စပြီး အလုပ်ရှုပ်တော့မှာ၊ အမှုက ကြီးတော့ အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်ရမှာ၊ ငါ ပြောရမယ့် အချိန်တည့်တည့်ရောက်မှ အသံက ချက်ချင်းပေါ်လာတာ၊ တမင်များ စောင့်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်”

“စိတ်အေးအေးထားပြီး သူ့ကို ခဏစောင့်ပါဦးလို့ ပြောပါလားဟဲ့”

“သူက နားမှ မထောင်တာဟဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ထားလိုက်ပေါ့ဟဲ့”

“အေမီ နော်”

သူ ကျွန်မကို ဘာလို့ နားမလည်တာလဲ။

“ငါဒီလို ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါအလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားချင်တယ်၊ ငါ့အလုပ်က နင့်ပန်းချီလို ဆွဲချင်တဲ့ အချိန် ထဆွဲလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်နဲ့ လုပ်ရတာ”

“တို့ အားလုံးမှာ ရွေးချယ်စရာတွေ ရှိပါတယ်အေ”

အေမီနဲ့ ကျွန်မ ဒီကိစ္စတွေမှာ သဘောညီစရာ အကြောင်းမမြင်။ အေမီ ဆိုသော မိန်းမက ပြင်ပဖိအားဒဏ်ကြောင့် မလုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်ရတယ် ဆိုတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သူ။ သူ့အတွက်တော့ မိမိသာလျှင် မိမိကြမ္မာ၏ ဖန်တီးရှင်ပါပဲတဲ့ ။ ရာသီလာတာ အပါအဝင်ပေါ့။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးဆက်တွေကို ကိုယ်ပဲခံစားရမည်၊ မခံစားချင် မလုပ်နဲ့ တဲ့ ရွေးချယ်စရာက ဒီနေရာမှာ ဖြစ်သည် ။ လုပ်မှာ လား၊ မလုပ်ဘူးလား။

ဘဝက တိုလွန်းသည် ။ မှော်ရုံတောမှာ လမ်းပျောက်မခံနိုင်။ ယုံကြည်ရာအိပ်မက်ထဲမှာ ပဲနေ။

ဝိုင်ခွက်ကို လက်စသတ်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်ဖြည့်သည် ။

“အဲဒီအသံ ဘယ်က လာသလဲ၊ ဘယ်လို ပျောက်အောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ငါအမြန်ဆုံးသိမှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း စိတ်ကုဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြ၊ ဆေးသောက်၊ ဒါဆို သက်သာသွားမယ် ထင်တယ်”

သူ့မျက်လုံး၊ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ဒီစကားကို ရွဲ့ပြောနေမှန်း သိသာလှသည် ။

“အေမီ... နင် ငါ့ကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ”

“ဒီအသံမှာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခု ရှိကို ရှိတယ်”

“ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်မ၏ သရော်တော်တော် အသံကြောင့် ကျွန်မ မယုံမှန်း သူသိမည်မှာ အသေအချာ။

“နင် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ၊ ဆုံးရှုံးခဲ့တာတွေ အများကြီး...”

သူ စကားကို တမင် ရုပ်ပစ်လိုက်သည် ။

ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူနဲ့ မှ မပြောချင်။ အေမီနှင့်တောင် မပြောချင်။

“အေမီရယ်၊ နင် ပြောချင်တာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နွေဦးတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေနဲ့ ဒီအသံနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

“သေချာလို့ လား”

“အင်း- နင် ဘာလို့ ဒီလို တွေးတာလဲ”

အေမီက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည် ။

“ဒီလိုပဲ တွေးကြည့်တာပါ”

ဝိုင်သောက်၊ သစ်စေ့စားရင်း အကြာကြီး ငြိမ်နေကြသည် ။

“နင် အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ များ လား”

“အလုပ်ကတော့ အားလုံး လုပ်ကြရတာပဲ”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်က အလုပ်ကြမ်းပိုး၊ နင် နားရက်မယူတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဟဲ့- ဒီနွေတုန်းကပဲ နင်နဲ့ ငါလောင်းအိုင်လန် သွားကြသေးတယ်လေ”

“အဲဒါက နှစ်ရက်တည်းလေ၊ ပြီးတော့ မူလီဂမ် ခေါ်တယ်ဆိုတော့ နင်ပဲ၊ တန်းနေအောင် ပြန်ပြေးတာလေ၊ မိုက်ကယ်နဲ့ ကွဲပြီးကတည်းက နင်အခန်းထဲက ချပ်ထူပုံးတွေပေါ် ထိုင်ပြီး နေ့မီး ညမီး ဆက်အလုပ်ချည်း ခွလုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ အလုပ်က အရေးကြီးတာကိုးဟဲ့”

ပျော့တီးပျော့ဖပ် ငြင်းချက် ထုတ်မိသည်။ ။

“ဂျူလီယာ၊ နင်ဟာ လေးနှစ်လောက် အတူတူနေခဲ့တဲ့ ရည်းစားနဲ့ လောလောလတ်လတ် ပြတ်ထားတာနော်၊ နင်တို့ ရုံးမှာ နင် တစ်ယောက်တည်း ရှေ့နေရှိတာ မဟုတ်ဘူး ”

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ။

“ဒီအသံဟာ လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်...”

“အေမီ.... နင် ဒီအသံကို ငါနှစ်ရှည်လများ ဥပေက္ခာပြုထားတဲ့ ငါ့အတ္တကနေ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံလို့ ထင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စကားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သေချာတယ်၊ ဒီအသံက ငါ့အသံ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါကြားနေရတဲ့ အသံ”

“ဒါဆို သူ့အသံက ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ငါ့ထက် အသက်ကြီးလိမ့်မယ်၊ အသံက ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အသံနက်မျိုး၊ မိန်းမသံအနေနဲ့ အတော်လေး နက်ကျောကျောနိုင်တယ်”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုသာ သူ့အဖြေအဖြစ် ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

“ငါကြောက်တယ်ဟယ်”

ကျွန်မ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောလိုက်တော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေက နံရံပေါ်က ဧရာမပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်ဆီ ရောက်သွားသည် ။ ကြက်သွေးရောင် နောက်ခံမှာ အနီရဲရဲ လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု၊ အဲဒီပေါ်မှာ အနီရောင်ဆိုးထားသည့် ကြက်မွေးတွေကို လိုက်ကပ်ထားသည် ။ ပန်းချီကားနာမည်က ‘ကြက်ခြံထဲက ဗုဒ္ဓ’ တဲ့ ။

“ငါနောက်တစ်ပတ်ကျော်ကျရင် မြို့ထဲမှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့မလား”

ခေါင်းခါပြလိုက်သည် ။ အေမီ မြို့ပြင်က ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ တရားသွားသွားထိုင်တတ်သည် လေ။ အရင်ကလည်း ကျွန်မကို ခေါ်ဖူးသည် ။ ကျွန်မကလည်း အကြိမ်တိုင်း ငြင်းတတ်သည် ။ ဘာမျှ မတွေးဘဲ တစ်နာရီလောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နိုင်သည် မှာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပင်။ ယောဂသင်တန်းတွေမှာ ကျွန်မ ထိုသို့ ထိုင်ကြည့်ဖူးသည် ။

အောင်မယ်လေး၊ ဝင်လာလိုက်သည့် အတွေးတွေ၊ ပုံရိပ်တွေ၊ ခေါင်းကြီးပင် ပေါက်ထွက်သွားတော့မည့်အလား၊ မိနစ်ပိုင်းလောက်အတွင်းမှာ ပြန်ထလိုက်ရသည် ။ အေမီကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာရဲ့ နည်းလမ်းပြသမှု ရှိရမည်ဟု ပြောသည် ။ ကျွန်မကတော့ သံသယအပြည့်ဖြင့် တွေဝေနေဆဲ။

ဝိုင်က ဝေဝေရီရီ ဖြစ်လာစေသည် ။ ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပြီ။

“ကဲ- အေမီ၊ ငါပြန်တော့မယ်”

“ဟဲ့- ဒီမှာ နေချင် နေလေ”

“နေပါစေ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ငါလုပ်စရာတွေ အများကြီး၊ မနက်ဖြန်စော

စော စလုပ်ချင်တယ်”

အေမီက ပြုံး၍ ကျွန်မလက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့ အထိအတွေ့က စိတ်သက်သာစေသည်။ တကယ်ပဲ ဒီမှာ နေချင်ပါသည်။

ရီဗင်တန်လမ်းတစ်လျှောက် တစ်ပြခန့် လျှောက်ပြီးနောက် သူ့အသံကို ကျွန်မ ပြန်ကြားရပြန်တော့သည်။

‘နင် ဘယ် သူ လဲ...’

* * *

အခန်း(၄)

ကျွန်မတို့ နှင့် ရူးသွပ်ခြင်းကြား ခြားထားသည့်နံရံက ဘယ်လောက် ပါးလွှာသလဲ။ ဒီနံရံကို ဘာနဲ့ လုပ်ထားသလဲ။ ဘယ်လောက် ဖိအားထိ ခံနိုင်သလဲ ဆိုတာကို နံရံဂျိုးပျက်သွားချိန်အထိ ဘယ်သူမျှ သေချာ မသိ။

ကျွန်မတို့ အားလုံးသည် နံရံတစ်ဖက်စွန်းမှာ စုဝေးနေထိုင်ကြပြီး ခြေတစ်လှမ်း ကျွဲလိုက်လျှင်ပင် တစ်ဖက်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်သွားတော့မည်ကို တချို့က ခံစားနိုင်သော်လည်း အများ စုကတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ပင်။

စနေ လုပ်နေကျအလုပ်တွေကို အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ရင်း ကျွန်မ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခဲ့သည်။ မနက်စာကို စိမ်ပြေနပြေ စား၊ သတင်းစာ ဖိမ်ဆွဲဖတ်၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီ အီးမေးလ်ပို့၊ အဝတ်လျှော်၊ အချိန်နဲ့ အမျှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေကလည်း မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ဘာသံမျှ မကြားရခြင်းကို မယုံကြည်တော့။ ကျွန်မ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို တစ်စုံတစ်ရာက စောင့်ကြည့်နေသလို ခံစားနေရသည်။ ဒီအသံက ကျွန်မနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေခဲ့ပြီဆိုခြင်းကို သံသယမရှိပါလေ

တော့။ အနွေးနှင့်အမြန် ဆိုသလို သူ့အသံ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်ဦးမည်သာ။

စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်စာတမ်းတွေ တောင်လို ပုံနေသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်တွေ ပြည့်နေသည့် ပိတ်ရက်ကို ကျွန်မ မျှော်လင့်မိသည် ။

‘နင့် မှာ ဘာ ဖြစ် လို့ က လေး မ ရှိ တာ လဲ...’

သူ့အသံက အကြိမ်တိုင်းမှာ ကျွန်မကို ချောက်ချားစေပါသည် ။ အိမ်နီးနားချင်း အခန်းက စန္ဒရားသံ၊ ဓာတ်လှေကားသံ၊ ဒုတိယရိပ်သာလမ်းက ရဲကားဥဩသံ၊ သူ ကျွန်မကို မေးနေခဲ့ပြန်ပြီ။ အသံက ကျွန်မ နောက်တည့်တည့်မှာ ၊ သူ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နားထဲသို့ ပြောနေသလို ပီသလှသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ချင်လှသည် ။ သို့သော် ဘာအတွက်လဲ၊ ဘယ်သူ့ရန်ကနေ ခုခံကာကွယ်မှာ လဲ။

‘နင် ဘာ လို့ က လေး မ ရှိ တာ လဲ ...’ တဲ့ ။

မေးခွန်းကို ကျွန်မ မုန်းလှသည် ။ ကလေးမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခွင့် မရှိဘူးလား။ ကလေးအမေ တစ်ယောက်ကို ‘နင် ဘာလို့ ကလေးရှိနေတာလဲ’ ဟု မည်သူမျှ မေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိကြ။ သူ ဘာလို့ ဒါကို ထပ်ကာတလဲလဲ မေးနေတာလဲ။ ကျွန်မ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည် ။

‘နင် တစ် ယောက် တည်း မ နေ သင့် ဘူး၊ ဒါ မ ကောင်း ဘူး’

သူ့အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်လာသည် ကို သတိထားမိသည် ။ အေမီပြောခဲ့တာ သတိရသည် ။ သူနှင့် စကားပြော။ သူ ဘာလိုချင်လဲ ဆိုတာကို နားထောင်။

‘နင် ဟာ...’

‘ရှင် ဘယ်က လာတာလဲ...’

ကျွန်မ သူ့စကားကို ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ။

တိတ်သွားသည်။ ။ ကျွန်မ ထပ်မေးပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ ။ သူ့မှာ ကျွန်မကို ပြန်ဖြေဖို့ တာဝန်ရှိနေဘိသကဲ့သို့။

‘ငါ...ငါ မသိဘူး...’

သူ့အသံက တိုးသွားသည်။ ။

‘ဘာ လို့ မ သိ တာ လဲ...’

‘ငါ မ မှတ် မိ ဘူး...’

‘ရှင် ကျွန် မ ဆီ က ဘာ လို ချင် တာ လဲ...’

‘ဘာ မှ မ လို ချင် ဘူး...’

‘ဒါ ဆို ရှင် ဘာ လို့ ကျွန် မ ကို မေး ခွန်း တွေ တစ် ချိန် လုံး မေး နေ တာ လဲ...’

‘နင် ဘယ် သူ လဲ ဆို တာ ငါ သိ ချင် လို့ ...’

‘ဘာ ဖြစ် လို့ လဲ...’

‘ငါ က နင့် ထဲ မှာ နေ ရ တာ လေ၊ ငါ က နင့် ရဲ့ တစ် စိတ် တစ် ပိုင်း ဖြစ် နေ တာ လေ’

‘မ ဟုတ် ဘူး၊ ရှင် က ကျွန် မ အ စိတ် အ ပိုင်း မ ဟုတ် ဘူး’

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ ။

‘ဟုတ် တယ်...’

‘မ ဟုတ် ဘူး၊ ကျွန် မ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် သိ တယ်’

‘သေ ချာ လို့ လား၊ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် တ ကယ် သိ တဲ့ လူ ရှိ လို့

လား’

‘ရှင် က ကျွန် မ မ ဟုတ် ဘူး၊ သူ စိမ်း ပဲ’

ကျွန်မ နည်းနည်းမှ မလှုပ်ဝံ့။

‘ငါ က နင့် အ စိတ် အ ပိုင်း ဖြစ် နေ ပြီ၊ နောက် လည်း ဖြစ် နေ ဦး
မှာ ’

ကျွန်မ မူးနောက်ရီဝေလာခဲ့သည် ။

‘ကဲ- ရှင်က ကျွန် မ အ စိတ် အ ပိုင်း ဆို ရင် ပါး စပ် ပိတ် ထား’

‘ငါ က နင့် အ စိတ် အ ပိုင်း တစ် ခု ဆို ပေ မယ့် နင် ငါ့ ကို အ မိန့်
ပေး လို့ မ ရ ဘူး၊ ငါ့ ကိုယ် ငါ ပိုင် တယ်၊ နင် မ ပိုင် ဘူး’

ကျွန်မလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန် လာပြီ။

‘နင် ဘာ လို့ ကြောက် နေ တာ လဲ...’

‘ကျွန် မ ကြောက် တယ် လို့ ဘယ် သူ ပြော လဲ...’

‘ဒါ ဆို ဘာ လို့ တုန် နေ တာ လဲ...’

‘ချမ်း လို့ ...’

‘နင် ဘာ ကို ကြောက် နေ တာ လဲ...’

‘မ ကြောက် ဘူး လို့ ပြော နေ တယ်...’

‘နင် ကြောက် နေ ပါ တယ်၊ ကြောက် တယ် ဆို တာ ကို ငါ ကောင်း
ကောင်း သိ တယ်’

ကျွန်မ နှုတ်ဆွံ့သွားမိသည် ။

‘ဘာ ဖြစ် လို့ ရှင် က ကြောက် တယ် ဆိုတာကို ကောင်း ကောင်း သိ

ရ တာ လဲ’

ငြိမ်နေသည်။ ။

‘ကြောက် ရွံ့ ခြင်း ဟာ ငါ့ နား မှာ အ မြဲ ရှိ နေ ခဲ့ တယ်၊ ငါ အား လုံး ကို ဆုံး ရှုံး ခဲ့ ရ တယ်’

‘ဘာ တွေ ဆုံး ရှုံး ခဲ့ တာ လဲ’

‘အား လုံး ပဲ၊ ငါ ဒီ လောက် ပဲ မှတ် မိ တယ်’

အသံတိတ်သွား၏။ သူ ဆက်ပြောဦးမလားလို့ ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့သည် ။ ထလိုက်ပြီး တစ်ခန်းလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည် ။

‘ဘာ တွေ ဆုံး ရှုံး သွား တာ လဲ၊ ရှင် ဘယ် က လဲ၊ တစ် ခု ခု ပြော စမ်း ပါ’

ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

‘ရှင် ဘာ လို့ ပြန် မ ဖြေ တာ လဲ’

ဘာလို့ ကျွန်မ ဒီလို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို စကားပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မမှာ ဒွိကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးများ ဖြစ်နေပြီလား။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နဲ့ ဒီလောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါစိတ်ကစဉ်းကလျား ဖြစ်ခြင်းပဲလား။

လက်ပံတော့ ဖွင့်လိုက်သည် ။ ‘စိတ်ကစဉ်းကလျားရောဂါ’ ဟု ဂူးဂဲလ်မှာ ရိုက်ထည့်လိုက်သည် ။ ဝီကီပီဒီးယားက ‘အတွေးဖြစ်စဉ်များ ပြု ကွဲ၍ ခံစားတုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း အားနည်းသွားသည့် စိတ်ရောဂါ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပေးသည် ။

‘ဘာအရိပ်လက္ခဏာမျှ မပြဘဲ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ကောက်ကာငင်

ကာ ဖြစ်တတ်သည် ' တဲ့ ။ အောင်မယ်လေးလေ့၊ ဆက်ဖတ်သည် ။

‘အတွေ့များ သည့် လက္ခဏာများမှာ မြင်ယောင်၊ ကြားယောင် ဖြစ်ခြင်း၊ စကားပြောရာ၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်ရာမှာ အထိန်းအကွပ်မဲ့လာခြင်း’ တဲ့ ။

ကွန်ပျူတာ ပိတ်လိုက်ရ ကောင်းမလား။ မြင်ယောင်၊ ကြားယောင်ဖြစ်ခြင်းတဲ့ ။ ဒါဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်။

စိတ်ညစ်စွာ ဆက်ဖတ်မိသည် ။

မြင်ယောင်၊ ကြားယောင် ဖြစ်ခြင်းတို့ ထဲတွင် အတွေးတွေ ရိုက်သွင်းခြင်း ခံရသည် ။ သို့မဟုတ် ခေါင်းထဲမှ နုတ်သွားခြင်း ခံရသည် ဟု ယုံကြည်မှုများ ၊ တစ်ယောက်ယောက်၏ အတွေးတွေ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေကို နားထဲမှာ ကြားနေသည် များ ပါဝင်သည် ’ ဆိုပဲ။

ကဲ-ဆက်ဖတ်ဦး။

‘စိတ်ကစဉ်ကလျားရောဂါ၏ အဓိကကုထုံးမှာ စိတ်ရောဂါ ဆေးဝါးများ ပေးခြင်းနှင့် လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက ပံ့ပိုးပေးခြင်းတို့ ဖြစ်သည် ။ အလွန်ပြင်းထန်သည့် ရောဂါသည် များကိုတော့ ဝေဒနာရှင် သဘောတူသည် ဖြစ်စေ၊ (ဥပဒေ ရှိခဲ့ပါလျှင်) သဘောမတူသည် ဖြစ်စေ ဆေးရုံတက်ကုသစေရသည် ။’

စာကြောင်းတိုင်း စာကြောင်းတိုင်းက ကျွန်မကို စိတ်မသက်မသာဖြစ်စေသည် ။ ကျွန်မမှာ စိတ်ဝေဒနာလည်း မရှိ၊ မြင်ယောင် ကြားယောင်တာမျိုးလည်း မရှိ၊ သူ့အသံကို ကျွန်မ အာရုံပြု စိတ်ကူးနေတာမျိုး မဟုတ်၊ သူ့အလိုလို ပေါ်လာသည့် တကယ့်အစစ်အမှန် အသံရယ်ပါ။

အမေဇုန်မှာ ကြားနေရသည့် အသံများ ဆိုသည့် စာအုပ်တွေ ရှာကြ

ည့်မိသည် ။ စိတ်ကစဉ်ကလျားရောဂါကို ကုသခြင်း၊ မြင်ယောင် ကြား
ယောင်ဝေဒနာ ကုထုံးများ ဘုရားသခင်၏ အသံများကို ကြားရခြင်း ဆို
သည့် ခေါင်းစဉ်များက ခေတ်စားလှသည် ။ သို့သော် ကျွန်မအတွက် မ
ဟုတ်။

အသံများ ကြားရခြင်း ဆိုသည့် စာပုဒ်ကို ရှာကြည့်သည် ။
အကြောင်းအရာ တစ်သန်းကျော် ကျလာသည် ။ ပထမဆုံး အကြောင်း
အရာက ရေဒီယိုပရိဂရမ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည် ။ အဲဒီအောက်မှာ တော့ အ
ကြောင်းမဲ့ အသံကြားနေသူတို့ ကို နားလည် ဖေးမကူညီဖို့ ကွန်ရက်လိပ်
စာတွေ။ ရောဂါနာမည် မှားယွင်းတပ်မိခြင်း ဒေါ့ကွန်း ဆိုသည့် ဝက်ဘ်
ဆိုက်ကတော့ ပြဿနာများ နှင့် ကုထုံးဗျူဟာအမျိုးမျိုးကို တင်ဆက်
ထားသတဲ့ ။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

အကြောင်းမဲ့ အသံတွေ ကြားစေနိုင်သည့် အကြောင်းများ -

(၁) စိတ်ကစဉ်ကလျားရောဂါ

(၂) စိတ်ရောဂါ

(၃) စိတ်ကျရောဂါ

(၄) မြင်ယောင် ကြားယောင် ဖြစ်ခြင်း

ဝက်ဘ်ဆိုက်ကို ပိတ်ပြီး လက်ပ်တော့အဖုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ချလိုက်
သည် ။ ဒါတွေကို မမြင်ချင်။ ကျွန်မ ဖြစ်နေတာနဲ့ ဘာမျှ မဆိုင်။
ကျွန်မ မှာ ဘာစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာမျှ မရှိ။ မေမေက
နှစ်ရှည်လများ စိတ်ကျရောဂါကြောင့် ပရိုဇက် သောက်နေရတာ ကြာပြီ
။ ကျွန်မ ယောက်မလည်း အတူတူပဲ ဖြစ်သည် ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တချို့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ ဘာဆေး

မျှ မသောက်ခဲ့ဖူးပါ။

ပြီးတော့ အန္တိမတန်ခိုးတော်တို့ ၊ တတိယမျက်လုံးတို့ ၊ စိတ်စွမ်းအားတို့ ဘာတစ်ခုမျှ ကျွန်မ အယုံအကြည် မရှိ။

ခုလို အခြေအနေမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ တစ်နေ့လုံး ကျွန်မ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကပ်သည့်အတွက် အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်မည်။ မီးဖိုခန်းကို သန့်ရှင်းရေး စလုပ်သည် ။ ဖိနပ်တွေကို တိုက်သည် ။ အဝတ်တွေကို စီသည် ။

ပြီးတော့ ဗဟိုပန်းခြံထဲ ထွက်ခဲ့သည် ။ ပြေးမည်။ ပြေးသည် ၊ ပြေးတာကို မရပ်နိုင်။ ခြေထောက်တွေက ကျွန်မကို ဆန့်ကျင်နေသည် ။ ခါတိုင်း ပြေးနေကျထက် သုံးဆလောက် ပိုပြီးပြေးမိသည် ။ မရပ်မနား၊ ခြေထောက်တွေ ကိုက်လာသည် ထိ၊ နှလုံးတွေ ပေါက်ကွဲတော့မတတ်ဖြစ်သည် ထိ။ ခြေထောက်တွေ ကြွက်တက်ချင်လာသဖြင့် အတင်းရပ်လိုက်ရသည် ။ စတော်ဘယ်ရီခင်း အစွန်က သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီရင်း အော်ဂလီဆန်လာသည် ။ အန်မိသည် မှာ မရပ်မနား။

ထိုညမှာ တော့ ထူးဆန်းသည့် ငိုရှိုက်သံတစ်ခုကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့သည် ။ ပထမတော့ အိပ်မက်မက်နေသလိုလို မပီပိုးတဝါး။ မိုက်ကယ်ရောက် လာပြီး ကျွန်မဘေးမှာ လာငိုညည်းနေတာလား။ မီးဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ ခုတင်ပေါ်မှာ တခြား ဘယ်သူမျှ မရှိ။ ငိုရှိုက်သံက တိုးတိုးကနေ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာသည် ။ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ အခန်းရှေ့တံခါးက ထွက်လာတဲ့ အသံလား၊ ဘေးအခန်းတွေကလား၊ မဟုတ်၊ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ငိုရှိုက်သံကတော့ ပဲ့တင်ထပ်မတတ် ကျယ်သထက်ကျယ်လာခဲ့ပြီ။

တစ်ခုခု မလုပ်လျှင်တော့ ကျွန်မ တကယ်ရူးရတော့မည် ထင်သည် ။

‘ဟယ် လို ... ဘယ် သူ လဲ....’

ငိုသံက ပိုတောင်ဆိုးလာသည်။ ဒေါသကြောင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်
မှုကြောင့် ငိုသည့်အသံမျိုး မဟုတ်။ စကားလုံးဖြင့် မဖော် ပြနိုင်လောက်
အောင် ခံစားရသည့်အတွက် သည်းအူပြတ်မတတ် ငိုကြွေးနေခြင်းမျိုး
သာ။

‘ခု ငို နေ တာ ရှင် လား၊ ရှင် ဘာ လို့ ပြန် မ ဖြေ တာ လဲ’

သူငိုသံကို ဆက်ကြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ကျွန်မ နားထက် နှလုံးသား
ကို ပိုဒုက္ခပေးနေသည်။ ရင်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းနေသလို ခံစားနေရသ
ည်။ ဒီငိုသံက ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုးဆွနေသလိုပင်။ ငို
သံကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ထဲက ဝမ်းနည်းမှုတွေ ထကြွသောင်းကျန်းလာသ
ည်။

ဟော- ကျွန်မကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငို
မိပြီကော။ ကျွန်မ မီးတွေ အားလုံး ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ရေဒီယိုကို အသံက
န် ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ဂီတသံက စူးစူးရှရှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ ခဏ
နေတော့ အိမ်တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံတွေ ညံ့လာသည်။ ။ အိမ်နီးနားချ
င်းတွေက ကျွန်မရူးသွားပြီလားဟု မေးကြသည်။ ။ ကူကယ်ရာမဲ့
ဖြစ်လွန်းလှသည့် ထိုတဒဂ် ထိုတစ်ခဏမှာပင် ကျွန်မ အကူအညီ ရေ
ရေလည်လည် လိုနေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ။

* * *

အခန်း(၅)

တနင်္လာနေ့ နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးခါနီး ဒေါက်တာအဲရစ်ဆင်၏
ရုံးခန်းထဲမဝင်ခင်မှာ ကျွန်မ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေခဲ့သည်။ ။ ပြီးခဲ့

သည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်နိုင်။ အလုပ်လုပ်မည်ကြံ
တိုင်း သူမေးခွန်းတွေ သူ့အသံတွေက ကျွန်မကို ကြောက်ဆုတ်သွားစေခဲ့
သည် ချည်းသာ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်ခဲ့။
ဒါကြောင့် ဒီနေ့မနက်စောစောမှာ မူလီဂမ်ကို ပြောပြလိုက်ရသည် ။ ကျွန်
မ နေမကောင်းတာက ပိုဆိုးလာကြောင်း၊ ခေါင်းထဲက ရိပ်ရိပ်ပါအောင်
မူးပြီး ဗိုက်ကလည်း နာနေကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အထူးကုဆရာဝန်နှင့်
ပြဖို့ လိုနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည် ။ လိမ်ရတာကို ရှက်မိသော်လည်း
မတတ်နိုင်တော့။ သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလို့ မှ မဖြစ်ဘဲ။

ဒေါက်တာအဲရစ်ဆင်က စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်။ အေမီသူငယ်
ချင်း၏ စိတ်ရောဂါ ခံစားနေရသည့် မောင်လေးက သူနှင့် ပြသည် တဲ့
။ ထိုသူငယ်ချင်းကပင် ခုလို ကုသမှု ခံယူနိုင်ဖို့ အချိန်တိုအတွင်း စီစဉ်
ပေးခဲ့သည် ။

ဒေါက်တာအဲရစ်ဆင်က ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်သည် ။ ကျွန်မထက်
ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်ခန့် ကြီးမည့် ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် အားကစားသမား
တစ်ယောက် အဆက်အပေါက်မျိုးနှင့် ဆရာဝန်။
တင်းတင်းရင်းရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပုံ၊ ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိပုံ၊ တည်ငြိမ်
သည့် ဟန်ပန်တွေကြောင့် ကျွန်မ ကြောက်စိတ်တွေ လျော့သွားသည် ။
လေးဖက်ပတ်လည် ဆေးဖြူသက်သက် သုတ်ထားသည့် နံရံတွေနှင့် အ
ခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲ သူ ကျွန်မကို ခေါ်သွားသည် ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
လှုပ်ကုလားထိုင်ကြီး နှစ်လုံးကို ညွှန်ပြပြီး ထိုင်စေသည် ။ သူ့လက်ထဲမှ
စာရွက်၊ ခံတံကို ကိုင်ရင်း သူ့ဆီ လာရခြင်း အကြောင်းကို မေးပါတော့
သည် ။

ပြီးခဲ့သည့် သုံးရက်က ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကု

နံစင်ကို ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူက နားစိုက်ထောင်လိုက်၊ မှတ်စုရေးလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မေးခွန်းတွေ မေးလိုက်နှင့်။

“ဘယ်လိုမှ ဒီတိုင်း ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့တာနဲ့ ခုလို ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ၊ ကျွန်မကို ဆရာ ကူညီနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဟု ဆိုရင်း ကျွန်မ စကားကို အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ပြီး စကားစပြောသည်။ သူ့အသံက တိုးတိတ်ညင်သာလှသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာ နေပါ၊ ခေတ် စိတ်ရောဂါသုံး ဆေးဝါးတွေက မယုံနိုင်လောက်အောင် အစွမ်းထက်လာပြီ”

ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်၊ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ အလုံးကြီး ကျသွားရမည့်အစား ပို၍ ပူပင်သောကရောက်လာခဲ့သည်။

“အကြောင်းမဲ့ အသံတွေ ကြားတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ မရှားလှဘူးခင်ဗျ။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်နိုင်သလို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါတွေ ဖြစ်တဲ့ အယ်လ်ဇိုင်းမားတို့ ၊ ပါကင်ဆန်ရောဂါတို့ ၊ ဦးနှောက်ကင်ဆာကျိတ်တို့ မှာလည်း တွေ့ရတတ်တယ်၊ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာတော့ ပိုများ တာပေါ့၊ တခြားအကြောင်းတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် များ သောအားဖြင့် ကုသလို့ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား ခုလောလောဆယ် စွဲသောက်နေတဲ့ ဆေး ရှိသလား”

“ခါးနာ ကျောအောင့်တတ်လို့ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး အိုင်ဗျူပရိုဖန် သောက်တတ်ပါတယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

“ဟို- မူးယစ်ဆေးတွေ ဘာတွေရော”

“မရှိပါဘူး”

ဘောင်းဘီပေါ်က အစက်လေးတစ်စက်ကို အကြောင်းမဲ့ ပွတ်တိုက် နေမိသည်။ ။

“အရက်ရော”

“အင်း- နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပါပဲ”

“ဘယ်လောက် နည်းနည်းပါးပါးလဲ”

“ညစာစားရင်း ဝိုင်တစ်ခွက်တလေလောက်ပါ၊ တစ်ခါတလေ နှစ်ခွက်ပေါ့”

“လူမှန်းသူမှန်း မသိလောက်အောင် မူးရူးသွားတာမျိုး ရှိလား”

“အို- ကြာလှပြီ၊ ကောလိပ်မှာ တုန်းက တစ်ခါပဲ”

သူက ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန် ညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ဆေးတ ချို့မ္ဗာ မြင်ယောင်၊ ကြားယောင် ဖြစ်တတ်တဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး ရှိတယ်၊ အသံတွေ ကြားရတယ် ဆိုတာလည်း ဆေးတွေကြောင့်မို့ဖြစ်တတ်တယ်”

သူ ကျွန်မ ပြောတာတွေကို ယုံရော ယုံရဲ့ လား၊ သံသယဖြစ်လာသည်။ ။

“အဲဒီအသံက ခင်ဗျား ရင်းနှီးနေတဲ့ အသံမျိုးလား”

“ဆရာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ- မိဘ၊ ချစ်သူ၊ သူငယ်ချင်း တစ်မျိုးမျိုးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ တချို့လူတွေမှာ အဲဒီ ဆုံးပါးသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ အသံကို ကြားနေတတ်တယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ် ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ မဆုံးရှုံးရသေးပါဘူး။”

“ဒါဆို ဒီအသံကို ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပေါ့”

“အင်း- အသံက ကျွန်မကို တစ်ခုခု ခိုင်းနေတာမျိုး စော်ကားနေတာမျိုးလည်း မရှိဘူးရှင်”

ဆရာဝန်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ခင်ဗျား ဒီကိစ္စတွေကို လေ့လာထားပြီးပြီပဲ၊ ခင်ဗျားအတွေးတွေကို လူတွေ သိနေတယ် ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးရော ဝင်ဖူးလား။”

“ဟင့်အင်း မဝင်ဖူးပါဘူး။”

“တစ်ခါတလေ နောက်ကနေ လိုက်ခံရတာတို့ ၊ စောင့်ကြည့်ခံရတာတို့ အဲလို ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်ဖူးလား။”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီအသံပဲ ကြားနေတာ”

“တချို့လူတွေက ခင်ဗျားရဲ့ အတွေးတွေကို လွှမ်းမိုးနေတယ်လို့ ရော ခံစားဖူးလား။”

“ဪ... ဒါကတော့ အမြဲလွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားကြတာပဲ မဟုတ်လား ဆရာရယ်”

သူက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ။ ကျွန်မကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ။ ကျွန်မ စိတ်တွေ တင်းကျပ်လာသည်။ ။ သူ့ကို ကျွန်မ ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးသော်လည်း စိတ်က သက်သာမလာခဲ့။ ဆွေးနွေးမှုကို တော်လိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ အသံအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ တွန့်သွားသည်။ ။ ကျွန်မ တကယ်အကူအညီ လိုနေသည် လေ။ ကျွန်မ သူ့ကို မေးလိုက်သည်။ ။

“ဒီအသံ ဘယ်က လာတာလဲ၊ ဒါမကြားတော့အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သူက ရှေ့တိုးနောက်ငင် ကုလားထိုင်ကို လှုပ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း- ခင်ဗျား ဖြစ်စဉ်ကို လေ့လာကြည့်သလောက်တော့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာပါပဲ၊ စိတ်ရောဂါဖြစ်လုနီးနီးပေါ့”

“အဲဒါကဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒါကအခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ကွာခြားပါတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ အင်မတန် စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ အခါ၊ အထူးသဖြင့် အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ကြုံတွေ့တဲ့ အထွတ်အထိပ်ကာလတွေမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေ့ရှိတယ်၊ အိမ်နဲ့ ခွဲခွာပြီး တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ အရွယ်ရောက်စ အချိန်မျိုးတွေ၊ အလုပ်သစ်တစ်ခုခု အစပျိုးရတဲ့ အခြေအနေတွေ၊ ခုနက ပြောခဲ့သလို မိသားစုဝင် တစ်ဦးဦးဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အခါမျိုးတွေပေါ့၊ ခုတစ်လော ပုံမှန်ထက်ပိုတဲ့ အပြင်းအထန် စိတ်ဖိစီးမှုမျိုးတွေ ရှိခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး”

“စိတ်ကစဉ်းကလျားရောဂါ ဖြစ်နိုင်ခြေကို လုံးလုံး ဖယ်ရှားလို့ မရသေးပေမယ့် ခင်ဗျား ပြောပုံအရတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေ နည်းပါတယ်၊ အသေအချာ သိဖို့ အတွက်ကတော့ ဆက်ပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုမယ်၊ ခင်ဗျားအကြောင်းကိုလည်း ဒီထက် ပိုသိဖို့ လိုဦးမယ် ခင်ဗျ”

ကျွန်မမျက်လုံးထဲက အကြောက်တရားကို သူ မြင်သွားပုံပေါ်သည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“စိတ်တော့မပူပါနဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ဆေးကုလို့ ရပါတယ်၊ မိသားစုထဲမှာ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားရသူ ရှိလား”

“မေမေမှာ စိတ်ကျရောဂါ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းကပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရော”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး”

“မောင်နှမတွေထဲမှာ ရော”

“မရှိဘူးရှင်”

သူက စဉ်းစဉ်းစားစား ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း မှတ်စု ရေး
နေသည်။ ။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မိသားစုဝင်တွေ၊ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ ဒီလို
အသံတွေကြားဖူးတဲ့ လူ ရှိသလား”

“ဖေဖေကတော့ ရင်ခုန်သံတွေ ကြားနိုင်ပါတယ်”

ဘာပြောလိုက်မိမှန်း မသိဘဲ ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ ပြောမိသွားသည်

။

ဒေါက်တာအဲရစ်ဆန်က ဟာသပြက်လုံးတစ်ခု ကြားလိုက်ရသလို ရ
ယ်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပြူးကြောင်ကြည့်နေမှာ မျိုး မတွေ့ချင်
။ သူမေးခွန်းတွေ မေးခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဖြေရလိမ့်မည်။

“ဖေဖေက မြန်မာပြည်မှာ မွေးတာပါ။ သူ့အဖေက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
နဲ့ ဆုံးသွားတယ်။ သူက ဂြိုဟ်ကောင်လေးလို့ သူ့အမေက ယူဆပြီး သူ့ကို
ပစ်သွားတယ်။ အသက်ရှစ်နှစ်သားမှာ မျက်လုံးကွယ်သွားတယ်။ အဲဒီအ
ချိန်ကစလို့ သူ့ရဲ့ အကြားအာရုံဟာ ထူးကဲလာခဲ့တယ်။ တောင်ပံခတ်သံ

ကတစ်ဆင့် ငှက်တွေကိုသူ အမျိုးအမည် ခွဲနိုင်တယ်။ ပင့်ကူအိမ်ထဲက ပင့်ကူ သားကောင်ချောင်းနေတာကို သူ သိတယ်။ သူ ကြားနေရတာကိုး”

ဆရာဝန်က ကျွန်မကို အံ့ဩတကြီး ပြုံးကြည့်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ သူ့ကို ကျွန်မ အလေးအနက် ပြောနေသည် လား၊ နောက်နေသည် လား သူ မဝေခွဲတတ်ရှာ။ သူ စိတ်ရှုပ်နေပုံကို ကျွန်မ ကျေနပ်စွာ ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည် ။

“ပြီးတော့ ကျွန်မ ပြောခဲ့သလိုပဲ သူက လူတွေရဲ့ ရင်ခုန်သံကိုလည်း အဝေးကနေ ကြားနိုင်တယ်ရှင့်”

“ရင်ခုန်သံ... ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာအဲရစ်ဆင်က သူ ကြားရတာ သေချာ၊ မသေချာ အတည်ပြုသလို မေးနေသည် ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက လူတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်သံကြားရုံနဲ့ ခွဲခြားနိုင်တယ်၊ လူတွေရဲ့ ရင်ခုန်သံဟာ သူတို့ လေသံတွေလို ကွာခြားတယ် ဆိုတာကို သိတယ်၊ ရင်ခုန်သံဟာ လူ့အတွင်းစိတ်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်ပဲတဲ့ ၊ အဲဒီမှာ ပဲ သူကြားဖူးသမျှ ရင်ခုန်သံတွေထဲမှာ အလှဆုံး ရင်ခုန်သံပိုင်ရှင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်”

“အင်း- စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

သူ့အသံက စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

“တခြားရော ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သူများ မမြင်တာတွေ မြင်နေရလား”

သူ မေးတာကို လျစ်လျူရှုရင်း ကျွန်မ ဆက်ပြောလိုက်သည် ။

“အဲဒီ ကောင်မလေးနာမည်က မိမိတဲ့ ၊ သူက သိပ်လှပေမယ့် မွေးရာ ပါခြေခွင်နေလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်ရှာဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေဟာ သူ့ကို ကျောပိုးသွားခဲ့ရတယ်၊ ဖေဖေက သူ့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ၊ သူက ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံးဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ကျွန်မ ဆိုလိုတာ ဆရာ နားလည်ရဲ့ လား”

ဒေါက်တာအဲရစ်ဆင်က ခေါင်းမြန်မြန်ညိတ်ပြသည် ။

“ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ် မစွပ်စင်း”

“နောက်ပိုင်း ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူပြီး မျက်လုံး ပြန်မြင်တဲ့ အခါသူ့ရဲ့ ထူးကဲတဲ့ အကြားအာရုံတွေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားတယ်၊ လုံးလုံးမကြားတော့တာ မဟုတ်ပေမယ့် မှေးမှိန်သွားတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဒါဆို ခင်ဗျားရော အဲသလို ရင်ခုန်သံတွေ ကြားနိုင်စွမ်း ရှိသလား”

သူက မေးခွန်းကို ဂရုတစိုက် မေးလိုက်သည် ။

“ဟင့်အင်း။ ရှိချင်တာ၊ ကံအကြောင်းမလှတော့ မရှိဘူးရှင်”

သူက နာရီကြည့်နေသည် ။ သူ့မျက်နှာက မတင်မကျ သံသယတွေ ပြည့်နေသည် ။

‘နင် ဒီ ကို ဘာ လို ချင် လို့ ရောက် နေ တာ လဲ...’

ဟော- သူ လာပြီ။

‘ငြိမ် ငြိမ် နေ စမ်း ပါ’

ကျွန်မ သူ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည် ။

‘နင် ဒီ လူ့ ဆီ က ဘာ လို ချင် လို့ လဲ...’

‘အ ကူ အ ညီ ပေါ့၊ ကျွန် မ အ ကူ အ ညီ လို နေ တယ်...’

‘မ လို့ ပါ ဘူး...’

‘အိုး လိုတာပေါ့...’

‘သူ နင့် ကို မ ကူ ညီ နိုင် ဘူး...’

‘ဘာ ဖြစ် လို့ လဲ...’

‘နင် ပြော နေ တာ ကို သူ နား မှ မ လည် တာ၊ သူ က လူ တွေ ဟာ မျက် လုံး ရှိ မှ မြင် ရ မယ် ထင် နေ တာ၊ ဒီ လို လူ မျိုး က နင့် ကို ဘယ် လို ကူ ညီ နိုင် မှာ လဲ’

‘ရှင် ဒါ ကို ဘယ် လို လုပ် သိ တာ လဲ...’

‘အို ဒီ လောက် သိ သာ တာ ကို’

“တစ်ခုခုများ မှားနေလား”

“ဘာမှားနေတာလဲ ဆရာ”

“ခင်ဗျား ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ တရွရွ လှုပ်နေတယ်၊ အသံ ကြားရပြန်တာလား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာပြောနေတုံး ခု”

“ကျွန်မက ဘာအကူအညီမှ မလိုဘူးတဲ့ ”

နင် ပြောတာ ငါကောင်းကောင်း သိတယ် ဆိုသည့် အပြုံးမျိုး သူ့မျက်နှာမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“တခြားရော ဘာပြောသေးလဲ”

“ဆရာက ကျွန်မကို ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ”

“ဪ- ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲ”

‘ပြော လိုက် လေ၊ သူ က မှ နင့် ကို နား မ လည် တာ...’

ကျွန်မ ခဏ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

“ဟင့်အင်း၊ မပြောဘူး”

“အင်း- သူ့ကို ကျွန်တော် ခြိမ်းခြောက်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ် ထဲက အသံက ယူဆနေပုံပဲ၊ ဒါကအင်မတန် ထင်ရှားတဲ့ ကာကွယ်တုံ့ပြန်မှုပုံစံပဲလေ”

“သူ က အ ရူး ပဲ...”

“သူ ပြောတာကို နားမထောင်နဲ့၊ မေ့ထားလိုက်”

“အဲသလောက် လွယ်မှ တော့ ကျွန်မ ဆရာရှေ့ ဘယ်ရောက်လာပါ့မလဲ”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားကြည့်ပါ၊ သူ ပြောပါစေ၊ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်မနေနဲ့ ၊ အသာလေး လွှတ်ထားလိုက်၊ သူ ခင်ဗျားကို ဘာမှ လုပ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

‘သူ ဘာ ပြော နေ မှန်း မ သိ ပါ ဘူး၊ သူ က c ပေါ၊ c ပြော တာ ယုံ၊ သူ က ဆ ရာ ကြီး လုပ် နေ တာ...’

ဟင်- ဆရာကြီး ဆိုပဲ။ ဆရာကြီးဆိုတာ ဘာပါလိမ့်၊ အစ်ကိုကြီးကို သတိရသည် ။ အေမီကို သတိရသည် ။ ခေါင်းတွေ ချာချာလည်လာသည် ။

“ကဲ ကဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဇိုင်ပရီဆာ ညွှန်းလိုက်မယ်”

သူ့အသံက နံရံတစ်ချပ် ခြားနေသလိုလို။

“ညကျရင် ငါး မီလီဂရမ်သောက်၊ နောက်နေ့တွေမှာ လည်း ညတိုင်း ညတိုင်း ခုနစ်ရက် ဆက်တိုက်သောက်၊ ဒါကခင်ဗျားကို ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒီဆေးမှာ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးလေးတွေတော့ ရှိပါတယ်၊ စေ့ချင်း သောက်ခါစမှာ နုံးနေမယ်၊ အိပ်ချင်နေမယ်၊ အပြည့်အဝ အနားယူပါ၊ ဒီအပတ် အလုပ်မသွားတာ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ တချို့လူနာတွေလည်း ဒီဆေးသောက်ပြီး ဝလာတယ်လို့ ပြောတယ်၊ မူးသလိုလို၊ ဝမ်းချုပ်သလိုလိုလည်း ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ၊ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှု ဆိုတာ ရှိစမြဲကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်အကျဆုံး ကျေးဇူးတော်နေ့ ပြီးရင်တော့ အလုပ်ပြန်လုပ်လို့ ရပါပြီ။ နောက်တစ်ပတ်မှာ ပြန်လာခဲ့ပါ၊ နေလို့ ထိုင်လို့ သိပ်ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

ကဲ- လိုချင်တာ ရပြီ။ ရောဂါနာမည်တပ်၊ ဆေးပေး၊ ယုံယုံကြည်ကြည်ကုသခံ၊ ဒါဆို အလုပ်ဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား။ ဪ- ကျွန်မက သူ ပြောခဲ့သလို အလုပ်သစ်တက်ခါစမှာ စိတ်ဖိစီးတာ မဟုတ်။ ရုံးကနေ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ကူကယ်ရာမဲ့ ထွက်ခွာခဲ့ရသူပါလေ။

ဆေးဆိုင်မှ စာရေးက ဆေး၏ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် အပြည့်အစုံ ရှင်းပြနေချိန်မှာ အာရုံစိုက် နားထောင်ဖို့ ကျွန်မ ပင်ပန်းလွန်းနေခဲ့ပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကုတ် အင်္ကျီမချွတ်ဘဲ မီးဖိုခန်းထဲ တန်းဝင်သည် ။ ဖန်ခွက်ထဲ ရေဖြည့်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးထုပ်ကို ထုတ်သည် ။ တစ်လုံးယူသည် ။

‘ဟဲ့- မ သောက် နဲ့ ၊ ထား လိုက်...’

‘သူ ပြော တာ ကို လျစ် လျူ ရှု ထား’

‘ဒါ နင် အ တွက် ဘာ အ ကူ အ ညီ မှ မ ဖြစ် ဘူး...’

‘နား မ ထောင် နဲ့ ၊ နား မ ထောင် နဲ့ ’

‘မ သောက် ပါ နဲ့ ’

‘သူ ဘာ ပြော ပြော ဂ ရ မ စိုက် နဲ့ ’

ဆေးကို လျှာပေါ်တင်ပြီး ရေသောက်ချလိုက်သည် ။

ခဏလေးနေတော့ မခံနိုင်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းလျသည့် ခံစားချက်
တွေက ကျွန်မကို လွှမ်းမိုးသွားသည် ။ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဖြင့် အိ
ပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်ပြီး တစ်ချိုးတည်း အိပ်မောကျသွားတော့သည် ။

* * *